

د قاضيانو کتاب

پېژندگلو

د قاضيانو په کتاب کښې د بنی اسرائیلو د گناه او د هغې د یروونکو نتیجو په حقله ذکر شوی دی. د حضرت یشوع نه پس، د پېرو مشرانو کوشش وکړو چې د بنی اسرائیلو رهنمائی وکړی، خو خلق د مالک خدای نه واورېدل او د نورو معبودانو عبادت یې شروع کړو. په هغه زمانه کښې هر چا به د خپلې خوښې کارونه کول او د خدای پاک مرضی به یې نه کول. په دې کتاب کښې مونږ گورو چې خلق بار بار گناه کوی او خدای پاک د هغوی خلاف قومونه راوچتوی او سزا ورکوی او بیا د هغوی د دعاگانو په جواب کښې خدای پاک یو قاضی راوچت کړی چې هغوی آزاد کړی. د قاضیانو دا کتاب یوه ښه یادگیرنه ده چې خدای پاک گناه له سزا ورکوی خو تل هغوی معاف کوی څوک چې تویه کوی. د حفظ کولو دپاره ۱۰:۶ آیت ”ما تاسو ته وفرمائیل چې زه مالک خدای ستاسو خدای پاک یم او تاسو به د اموریانو معبودانو عبادت نه کوئ...“

د یهوداه او شمعون قبیلو ادونی بزق بادشاه نیول

۱ د یشوع د مرگ نه پس بنی اسرائیلو د مالک خدای نه تپوس وکړو، ”زمونږ کومې قبیلې وپرومبې لارې شی چې په کنعانیانو حمله وکړی؟“ ۲ مالک خدای ورته وفرمائیل، ”د یهوداه قبیله دې وپرومبې لاره شی. زه هغه ملک د هغوی په حواله کوم.“ ۳ د یهوداه خلقو د شمعون قبیلې یعنی خپلو رسته دارو ته ووئیل، ”مونږ سره هغه علاقې ته لار شی چې مونږ له راکړې شوې ده او مونږ به په شریکه د کنعانیانو سره جنگ وکړو. بیا به مونږ ستاسو سره هغه علاقې ته لار شو کومه چې تاسو له درکړې

شوی ده.“ نو د شمعون قبيله (۴) او د يهوداه قبيله په شريکه جنگ له لارل. مالک خدائ هغوی له په کنعانيانو او فرزيانو فتح ورکړه او هغوی د بزق په ښار کښې لسو زرو سړو له شکست ورکړو. (۵) هغوی ادونی بزق هلته وموندلو او د هغه سره يې جنگ وکړو. (۶) ادونی بزق وتښتېدو، خو هغوی ورپسې وؤ او وې نيولو او د لاسونو او پښو متې گوتې يې ترې نه پرې کړې. (۷) ادونی بزق ووئيل، ”اویا داسې بادشاهانو زما د دسترخوان نه پاتې شوې ټکړې راټولې کړې دی چې د هغوی د لاسونو او د پښو غټې گوتې پرې کړې شوې وې. اوس خدائ پاک ما سره هم هغه شان وکړل لکه څنگه چې ما د هغوی سره کړی وؤ.“ هغه يروشلم ته بوتلے شو، چرته چې هغه مړ شو.

د يهوداه قبيلې يروشلم او حبرون فتح کول

(۸) د يهوداه سړو په يروشلم حمله وکړه او قبضه يې کړو. هغوی د دې خلق ووژل او په ښار يې اور ولگولو. (۹) د دې نه پس هغوی روان وؤ چې کنعانيانو سره جنگ وکړي چې هغوی د غرونو په ملک، جنوبي اوچه برخه او لاندې علاقه کښې اوسېدل. (۱۰) هغوی د کنعانيانو خلاف روان شول. کنعانيان د حبرون په ښار کښې اوسېدل، چې مخکښې دا د قریت اربع په نوم يادېدو او هلته هغوی د سيسی، اخيمان او تلمی پلو له شکست ورکړو.

د عتني اېل د دبیر ښار فتح کول

(۱۱) د يهوداه سړی د هغه خائ نه د دبیر ښار طرف ته روان شول، چې په هغه وخت کښې د قریت سفر په نوم يادېدو. (۱۲) په هغوی کښې د يو نوم کالب وو، کالب وفرمائيل، ”زه به خپله لور عکسه هغه سړی له ورکړم چې واده يې کړی چې څوک قریت سفر قبضه کړی.“ (۱۳) هغه ښار عتني اېل قبضه کړو، چې د کالب د کشر ورور قنز زوی وو، نو کالب خپله لور عکسه هغه ته واده کړه. (۱۴) د واده په ورغ عکسي عتني اېل ته منت

وکړو چې د هغې د پلار نه یو پټی و غواړی. هغه د خپل خر نه کوزه شوه او کالب ترې نه تپوس وکړو، ”تَهْ خَهْ غواړې؟“ (۱۵) هغې ورته ووئیل، ”زما سره یوه ښېگړه وکړه ځکه چې تا ما له په جنوبی برخه کښې زمکه را کړې ده، نو ما له د اوبو خَهْ چینی هم را کړه.“ نو کالب هغې له بره او ښکته چینی ورکړې.

د یهوداه او بنیامین قبیلو فتح

(۱۶) د موسی د سخر اولاد قینیان د کجورو د ونو ښار یریحو نه د یهوداه خلقو سره روان ؤو، د یهوداه صحرا ته داخل شول. هغوی په جنوب کښې د عراد د ښار سره نږدې، خلقو سره اوسېدل. (۱۷) د یهوداه خلق د شمعون خلقو سره لارل او هغوی په شریکه کنعانیانو له شکست ورکړو، کنعانیان د صِفْت په ښار کښې اوسېدل. هغوی په پوره توگه ښار تباہ کړو او حُرْمه نوم یې پرې کېښودو. (۱۸) د یهوداه سږو غزه، اسقلون او عقرون، دا ټول ښارونه او د دې علاقې هم قبضه کړې. (۱۹) مالک خُدای د یهوداه د خلقو مل وو. هغوی د غرونو مُلک قبضه کړو، خو هغوی د دې جوگه نه ؤو چې د مېدانونو نه خلق وشړی، ځکه چې د هغوی سره د اوسپنې گاډۍ وې. (۲۰) لکه څنگه چې موسی حُکم کړی وو، حبرون کالب ته ورکړی شو، کالب د عناق د اولاد درې قبیلې د هغه ښار نه شړلې وې. (۲۱) خو د بنیامین د قبیلې خلقو هغه یبوسیان ونه شړلې شول چې په یروشلم کښې اوسېدل او هم د هغه وخت نه یبوسیان هلته د بنیامین د خلقو سره اوسېری.

د افرائیم او منسی قبیلو بیت ایل قبضه کول

(۲۲) - (۲۳) د افرائیم او منسی قبیلې لارې چې په بیت ایل ښار باندې حمله وکړی په هغه وخت کښې د دې لوز نوم وو. مالک خُدای د هغوی مدد وکړو. هغوی هغه ښار ته جاسوسان ولېږل، (۲۴) هغوی یو سږمې ولیدو چې د ښار نه راووتلو نو هغه ته یې ووئیل،

”ښار ته د ننوتلو لار مونږ ته وښايه او مونږ به تا سره ښه سلوک وکړو.“ (٢٥) نو هغه ورته لار وښودله او د اِفرائيم او منسى خلقو په ښار کښې هر يو کس ووژلو او صرف دا سرې او د هغه کورنۍ يې پرېښوده. (٢٦) وروستو دا سرې د حتيانو مُلک ته لاړو، هلته يې يو ښار جوړ کړو او په دې باندې يې لوز نوم کېښودو، تر اوسه پورې يې هم دغه نوم دى.

هغه خلق کوم چې بنى اسرائيلو ونه شړل

(٢٧) د منسى قبيلې هغه خلق ونه شړل چې کوم د بيت شان، تعنک، دور، ابليعام، مجدو او په گېرچاپېره کلو کښې اوسېدل، او کنعانيان هم هلته دېره وؤ. (٢٨) کله چې بنى اسرائيليان طاقتور شول، نو هغوى کنعانيان دې ته مجبور کړل چې د هغوى دپاره کار کوى، خو بيا يې هم هغوى ټول ونه شړل. (٢٩) د اِفرائيم قبيلې هغه کنعانيان ونه شړل چې د جزر په ښار کښې اوسېدل، نو کنعانيان هم هلته د هغوى سره اوسېدل. (٣٠) د زبولون قبيلې هغه خلق ونه شړل کوم چې د قطرون او نهلال په ښارونو کښې اوسېدل، نو کنعانيان هم هلته د هغوى سره اوسېدل او دې ته مجبور وؤ چې د هغوى دپاره کار کوى. (٣١) د آشر قبيلې هغه خلق ونه شړل کوم چې د عکو، صيدا، احلاب، اکزيب، حلبه، افيق، رحوب په ښارونو کښې اوسېدل. (٣٢) د آشر قبيلې خلق د هغه ځاى د کنعانيانو سره اوسېدل، ځکه چې هغوى کنعانيان ونه شړل. (٣٣) د نفتالى قبيلې هغه خلق ونه شړل کوم چې د بيت شمس او بيت عنات په ښارونو کښې اوسېدل. د نفتالى خلق د هغه ځاى د کنعانيانو سره اوسېدل، خو هغوى يې دې ته مجبور کړل چې د هغوى دپاره کار کوى. (٣٤) اموريانو د دان قبيلې خلق مجبور کړل چې د غرونو مُلک ته لاړ شى او هغوى يې دې ته نه پرېښودل چې لاندې مېدان ته لاړ شى. (٣٥) اموريان په ايالون، سعلبيم، او د حرس په غره کښې دېره وؤ، خو د اِفرائيم او منسى قبيلې طاقتورې شوې او د هغوى نه يې په زور کار اخستو. (٣٦) د اموريانو د حد پوله د لړم درې نه واخله تر سلع پورې او د دې نه اخوا هم وه.

په بوکیم کبني د مالک خدائ فرېسته

۲

۱ د مالک خدائ فرېسته د جلال نه بوکیم ته لاره او بنی اسرائیلو ته یې وفرمائیل،
”ما تاسو د مصر نه راوویستلئ او هغه ملک ته مې راوستلئ چې ستاسو د پلار نیکه سره
ما د هغې وعده کړې ده. ما وفرمائیل زه به هیڅکله ستاسو سره خپل لوظ مات نه کړم.
۲ تاسو چې د هغه خلقو سره هیڅ لوظ ونه کړئ کوم چې په دې ملک کبني اوسپری
بلکې د هغوی د قربانی ځایونه راوغورزوی. خو تاسو زما د حکم نافرمانی کړې ده. تاسو
داسې ولې کړی دی؟ ۳ اوس زه تاسو ته وایم چې تاسو مخ په وړاندې ځئ نو زه به دا
خلق نه شرم. هغوی به ستاسو دشمنان شی او د هغوی معبودان به ستاسو دپاره یو دام
جوړ شی.“ ۴ کله چې د مالک خدائ فرېستې دا خبرې بنی اسرائیلو ته وکړې نو ټول
قوم په چغو چغو وژړل، ۵ نو ځکه په هغه ځای یې بوکیم نوم کېښودو چې مطلب یې
ژړا دے او هلته هغوی مالک خدائ ته قربانی پېش کړې.

د یشوع مرگ

۶ یشوع چې کله بنی اسرائیل رخصت کړل، نو هره یوه قبيله لارله چې د هغه ملک
خپله خپله برخه ونیسی. ۷ تر کومې پورې چې یشوع ژوندے وو، نو بنی اسرائیلو د
مالک خدائ خدمت کولو او د هغه د مرگ نه پس چې تر کومې پورې هغه مشران
ژوندی وو چې هغوی په خپله هغه ټول لوی کارونه لیدلی وو چې مالک خدائ د بنی
اسرائیلو دپاره کړی وو، نو هغوی هم هغه شان کول. ۸ د مالک خدائ خدمت
کوونکے د نون زوی یشوع د یو سل او لسو کالو په عمر کبني مړ شو. ۹ هغه په خپله
زمکه کبني ښخ کړے شو، هغه ځای د جعس په شمالی طرف د افرائیم غرونو په ملک
تمنت حرس کبني وو. ۱۰ هغه ټول نسل هم مړ شو او ورپسې نسل مالک خدائ او هغه
څه هېر کړل چې مالک خدائ د بنی اسرائیلو دپاره کړی وو.

د بنی اسرائیلو د مالک خدای عبادت بس کول

۱۱ نو بنی اسرائیلو د مالک خدای خلاف گناه وکړه او د بعل د بتانو عبادت یې شروع کړو. ۱۲ هغوی د مالک خدای عبادت پرېښودو، کوم چې د هغوی د پلار نیکه خدای پاک وو، هغه خدای پاک چې هغوی یې د مصر د ملک نه راویستلی وو او هغوی د نورو معبودانو عبادت شروع کړو، د هغه خلقو د معبودانو چې د هغوی په خواوښا کښې اوسېدل، هغوی ورته سجدې وکړې او مالک خدای یې په غصه کړو. ۱۳ هغوی د مالک خدای عبادت پرېښودو او د بعل او عستارات خدمت یې شروع کړو. ۱۴ نو مالک خدای بنی اسرائیلو ته سخت غصه شو او هغوی یې پاکوانو ته حواله کړل او پاکوانو هغوی لوټ کړل. هغه په هغوی باندې ټول د خوا او شا دشمنان غالب کړل، نو هغوی نور د دې جوگه نه وو چې خپلو دشمنانو ته ټینگ شی. ۱۵ هر ځل چې هغوی جنگ له تلل، نو مالک خدای به د هغوی خلاف وو او هغوی به یې د شکست سره مخ کول، لکه څنگه چې هغه فرمائیلى وو چې هغه به هم داسې وی. هغوی په سخت کړاو کښې راگېر وو. ۱۶ بیا مالک خدای په بنی اسرائیلو باندې قاضیان مقرر کړل او دې قاضیانو د پاکوانو نه خلاص کړل. ۱۷ خو بنی اسرائیلو خپلو قاضیانو ته غوږ ونه نیولو. بنی اسرائیلو د مالک خدای سره بې غېرتی وکړه او د نورو معبودانو عبادت یې وکړو. هغوی زر د هغې لارې نه واوړېدل چې په کومه د هغوی پلار نیکه روان وو، چې هغوی په فرمانبردارۍ سره د مالک خدای د حکم په مطابق روان وو. ۱۸ کله هم چې مالک خدای بنی اسرائیلو له یو قاضی ورکړو، نو مالک خدای به د هغه قاضی مل وو او خلق به یې د خپلو دشمنانو نه بچ کول چې تر کومې به هغه قاضی ژوندۍ وو. نو مالک خدای به په هغوی رحم کولو ځکه هغوی د خپلو تکلیفونو او مصیبتونو لاندې فریاد کولو. ۱۹ خو چې کله به قاضی مړ شو، نو خلق به هم هغه ناولو کارونو ته وروگرځېدل او د مخکښې نسل نه به یې بدتر عمل کولو. هغوی به د نورو معبودانو خدمت او عبادت کولو او د خپلو بدو عملونو او خپلو ضدې طریقو پرېښودو نه به یې انکار کولو.

٢٠ نو مالک خدائ به بنی اسرائیلو ته سخت په قهر شو او وېه یې فرمائیل، ”دې نسل هغه لوظ مات کړې دے چې ما یې د دوئ پلار نیکه له د پوره کولو حکم ورکړے وو. ځکه چې دوئ زما نافرمانی کړې ده، (٢١) د یشوع د مرگ په وخت چې په هغه ملک کښې کوم قومونه پاتې وُو نو زه به هغوی نور نه شرم. (٢٢) زه به هغوی د دې دپاره استعمال کړم چې دا معلومه کړم چې دا بنی اسرائیلیان د خپل پلار نیکه په شان زما په لاره روان دی او که نه.“ (٢٣) نو مالک خدائ هغه قومونه پرېښودل چې په هغه ملک کښې پاتې شی، هغه نه یشوع له په هغوی باندې فتح ورکړه او نه یې د یشوع د مرگ نه پس زر هغوی وشړل.

په هغه ملک کښې پاتې شوی قومونه

٣ (١) بیا مالک خدائ څه قومونه په هغه ملک کښې د دې دپاره پرېښودل چې هغه بنی اسرائیلیان و آزمائی چې کوم د کنعان په جنگونو کښې شامل نه وُو. (٢) هغه داسې د دې دپاره وکړل چې د بنی اسرائیلو هر یو نسل ته د جنگ چل وښائی، خصوصاً هغوی ته چې کومو مخکښې هیڅکله هم جنگ نه دے کړے. (٣) په هغه ملک کښې پینځه فلسطی ښارونه پاتې شول، ټول کنعانیان، صیدانیان او حویان چې د بعل حرمون غرنه واخله د حمات درې پورې د لبنان په غرونو کښې اوسېدل. (٤) هغوی د بنی اسرائیلو دپاره یو آزمېښت وو، چې دا معلومه شی چې مالک خدائ د موسی په ذریعه بنی اسرائیلو له کوم حکمونه ورکړی وُو چې په هغې باندې عمل کوی او که نه. (٥) نو داسې بنی اسرائیل د کنعانیانو، حتیانو، اموریانو، فرزینانو، حویانو او یبوسیانو سره اوسېدل. (٦) هغوی د دوئ لویه واده کړې او خپلې لویه یې د هغوی زامنو له ورکړې او د هغوی د معبودانو عبادت یې وکړو.

٧) بنی اسرائیلو د مالک خُدائِ خِلافِ گناه وکړه، خپل خُدائِ پاک یې هېر کړو او د بعل او اشیرې د بُتانو عبادت یې وکړو. ٨) نو مالک خُدائِ بنی اسرائیلو ته په قهر شو او د مسوپتامیه بادشاه کوشن رسعتم ته یې حواله کړل او اته کاله یې په هغوی حکومت وکړو. ٩) بیا بنی اسرائیلو مالک خُدائِ ته فریاد وکړو او مالک خُدائِ د هغوی د بچ کولو دپاره یو خلاصونکے وروپېرلو. دا عتنی اهل وو چې د کالب د کشر ورور قنز زوی وو. ١٠) د مالک خُدائِ روح په هغه نازل شو او هغه د بنی اسرائیلو قاضی شو. عتنی اهل جنگ له لارو او مالک خُدائِ هغه له د مسوپتامیه په بادشاه باندې فتح ورکړه. ١١) څلورېست کاله په هغه مُلک کښې امن وو او بیا د قنز زوی عتنی اهل مړ شو.

اھود

١٢) بنی اسرائیلو د مالک خُدائِ خِلافِ بیا گناه وکړه، نو د دې په وجه مالک خُدائِ د موآب بادشاه عجلون د بنی اسرائیلو نه طاقتور کړو. ١٣) عجلون عمونیان او عمالیقیان د ځان سره ملگری کړل، هغوی بنی اسرائیلو له شکست ورکړو او د کجورو ښار یریحو یې قبضه کړو. ١٤) بنی اسرائیلیان اتلس کاله د عجلون بادشاه د اختیار د لاندې ؤو. ١٥) بیا بنی اسرائیلو مالک خُدائِ ته فریاد وکړو او مالک خُدائِ د هغوی د بچ کولو دپاره یو خلاصونکے وروپېرلو. د هغه نوم اھود وو، هغه د بنیامین د قبیلې د جیرا زوی وو او هغه گس مټے وو. بنی اسرائیلو اھود د موآب بادشاه عجلون ته د محصُول سره وروپېرلو. ١٦) اھود یوه دوه مخیزه تُوره جوړه کړې وه چې تقریباً اتلس انچې اوږده وه. هغه دا د خپلو جامو لاندې د ښی پښې سپینې پورې تړلې وه. ١٧) بیا هغه محصُول عجلون له یورو، څوک چې ډېر څورب سرے وو. ١٨) کله چې اھود هغه له محصُول ورکړو، چې کومو سرېو دا راوړے وو نو هغوی یې رُخصت کړل. ١٩) خو چې کله اھود د کاپو بُتانو ته ورسېدو چې جِجال ته نزدې وو، نو عجلون ته راواپس شو او ورته یې

وئیل، ”بادشاه سلامت، زما سره ستا دپاره یو د راز خبره ده.“ نو بادشاه ورته وئیل، ”اوس خبره مه کوه.“ او د هغه ټول نوکران د هغه د حضور نه لاپړل. (۲۰) بیا چې کله بادشاه په چت باندې په خپله یخه کوټه کښې ناست وو، اهود هغه له ورغلو او ورته یې وئیل، ”زما سره ستا دپاره د خدای پاک نه یو پیغام دے.“ نو بادشاه د تخت نه پاڅېدو. (۲۱) اهود د خپل کس لاس سره د بنی طرف نه توره راوویسته او د بادشاه په خپته کښې یې ننه ویستله. (۲۲) توره دومره پویه لاره چې د دې لاسکے په وازگه باندې پټ شو. اهود توره د بادشاه د خپتې نه راونه ویستله او د بادشاه کولمو نه گند راووتلو. (۲۳) بیا اهود برنډې ته ووتلو، هغه پسي یې دروازې بندې کړې او تالې یې ولگولې، (۲۴) او ترې نه لاپړو. نوکران راغلل او وې لیدل چې دروازې تاله وې، هغوی صرف دا خیال کولو چې بادشاه دننه دے او متیازې کوی. (۲۵) هغوی تر څه وخته پورې انتظار وکړو، خو چې هغه بیا هم دروازه کولواو نه کړه، نو هغوی چابی واخستله او دا یې کولواو کړه. او د هغوی نېک دننه په فرش باندې مړ پروت وو. (۲۶) په کوم وخت چې هغوی انتظار کولو نو اهود وتښتېدو، هغه د کاپو بتانو نه تېر شو او سعیرت ته وتښتېدو. (۲۷) کله چې هغه د غرونو ملک افرائیم ته ورسېدو، نو هغه بیگل وغزولو چې بنی اسرائیلیان د جنگ دپاره راغونډ کړی، بیا یې هغوی د غر نه لاندې بوتلل. (۲۸) هغه ورته وئیل، ”په ما پسي راځئ. مالک خدای تاسو له په خپلو دشمنانو یعنی موآبیانو باندې فتح درکړې ده.“ نو هغوی په اهود پسي لاندې لاپړل او هغه ځای یې قبضه کړو چې په کوم ځای کښې به موآبیان د اردن سیند نه پورې وتل، هغوی هیچا له هم د پورې وتلو اجازت ورنه کړو. (۲۹) هغوی په هغه ورغ باندې تقریباً لس زره ښه، تکره موآبیان فوجیان ووژل، یو هم ونه تښتېدلو. (۳۰) په هغه ورغ بنی اسرائیلو موآبیانو له شکست ورکړو او اتیا کاله په هغه ملک کښې امن وو.

شمجر

(۳۱) ورپسي مشر د عنات زوی شمجر وو. هغه شپږ سوه فلسټیان په تېره لښته باندې

دبوره او برق

۴ (۱) د اهود د مرگ نه پس، بنی اسرائیلو بیا د مالک خدای خلاف گناه وکړه. (۲)
نو مالک خدای هغوی یو کنعانی بادشاه یابین ته حواله کړل، چا چې د حضور په ښار
کښې بادشاهی کوله. د هغه د لښکر مشر سسیرا وو، کوم چې په حروست هگوئیم کښې
اوسېدو. (۳) د یابین نهه سوه د اوسپني گاډۍ وې او هغه د ظلم زیاتی سره شل کاله په
بنی اسرائیلو حکومت وکړو. بیا بنی اسرائیلو د مدد دپاره مالک خدای ته فریاد وکړو.
(۴) نو د لفیدوت ښځه، دبوره یوه پېغمبره وه او په هغه وخت کښې هغې د یو قاضی په
توگه د بنی اسرائیلو خدمت کولو. (۵) هغه به د افرائیم غرونو په ملک کښې د راما او
بیتایل په مینځ کښې د کجورې یوې خاص ونې لاندې کښېناسته او بنی اسرائیل به هلته
د فېصلو کولو دپاره ورتل. (۶) یوه ورځ هغې په نفتالی کښې د قادس ښار د ابی نوعم
زوی برق راوغوښتلو او ورته یې وفرمائیل، ”مالک خدای، د بنی اسرائیلو خدای پاک تا
له دا حکم درکړې دې چې د نفتالی او زبولون قبیلو نه لس زره سړی روان کړه او د
تبور غر ته یې بوځه. (۷) زه به د یابین د لښکر مشر سسیرا وغولوم چې د قیسون سیند
سره ستا خلاف جنگ وکړی. د هغه سره به خپلې گاډۍ او فوجیان وی، خو زه به تا له
په هغه باندې فتح درکړم.“ (۸) برق جواب ورکړو، ”که تۀ ما سره ځې نو زه به لاړ شم،
خو که تۀ راسره نه ځې، نو بیا زه هم نه ځم.“ (۹) هغې جواب ورکړو، ”تیک ده، زه به
تا سره لاړه شم، خو په دې منصوبه کښې به تا ته عزت نه ملاوېږی، ځکه چې مالک
خدای به سسیرا یوې ښځې ته حواله کړی.“ نو دبوره د برق سره قادس ته روانه شوه.
(۱۰) برق د زبولون او نفتالی قبیلې قادس ته راوغوښتلې او لس زره سړی په هغه پسې
روان وو. دبوره د هغه سره لاړه. (۱۱) په دې دوران کښې قینی حبر په ضععنیم کښې د
خپړۍ ونې سره نزدې د قادس سره خپله خپمه لگولې وه. هغه د نورو قینیانو نه لرې

تله وو، چې هغوی د موسی د اوخی حوډاب اولاد وو. (۱۲) کله چې سیرا خبر شو چې برق د تبور غرونو ته ختله دے، (۱۳) نو هغه خپلې نهه سوه د اوسپني گاډۍ او ټول سړي راوغوښتل او هغوی یې د حروست هگوتیم نه د قیسون سیند ته ولېږل. (۱۴) دبورې برق ته ووئیل، ”لار شه. مالک خدای به ستا لارښودنه کوی، نن هغه تا له په سیرا باندې فتح درکړې ده.“ نو برق د خپلو لسو زرو سړو سره د تبور غر نه راکوز شو. (۱۵) کله چې برق او د هغه لښکر حمله وکړه، نو مالک خدای سیرا د خپلو ټولو جنگی گاډو او سړو سره په وارخطایي آخته کړل. سیرا د خپلې گاډۍ نه راټوپ کړل او پېدل وتښتېدو. (۱۶) برق تر حروست هگوتیم پورې په گاډو او لښکر پسې وو او د سیرا ټول لښکر ووژلے شو. یو سړے هم پاتې نه شو. (۱۷) سیرا د قیني حبر بنخي یاعیل خېمې ته وتښتېدو، ځکه چې د حصور بادشاه یابین د حبر د خاندان سره د امن تړون وو. (۱۸) یاعیل د سیرا سره ملاوېدو دپاره راووتله او ورته یې ووئیل، ”صاحبه، دننه راشه، زما خېمې ته دننه راشه. مة یرېزه.“ نو هغه دننه راغلو او هغه یې په بستره کښې پټ کړو. (۱۹) هغه هغې ته ووئیل، ”زه ترمے یم، ما له لږې اوبه راکړه.“ نو هغې د پیو مشکیزه کولاو کړه، پئی یې په هغه وڅښل او بیا یې پټ کړو. (۲۰) بیا هغه ورته ووئیل، ”د خېمې د دروازې په خوله کښې ودرېږه، چې څوک راځی او تپوس کوی چې دلته څوک شته، نو ورته وایه چې نشته.“ (۲۱) سیرا پېر سترے وو او په خوږ خوب اوده شو. نو یاعیل څټک او د خېمې مورے واخستلو، غلې شان هغه له ورغله، هغې ورله مورے د تندې نه پورې غاړه وویستلو او مورے په زمکه کښې هم بنخ شو او هغه مړ شو. (۲۲) کله چې برق په سیرا پسې وو نو یاعیل ملاوېدو دپاره ورووتله او ورته یې ووئیل، ”دلته راشه. زه به تا ته هغه سړے وښایم چې ته یې گورې.“ نو هغه د هغې سره دننه لاړو او سیرا هلته په زمکه مړ پروت وو چې په تندې کښې یې د خېمې مورے ټک وهلے شوے وو. (۲۳) په هغه ورځ خدای پاک بنی اسرائیلو له په کنعانی بادشاه یابین باندې فتح ورکړه. (۲۴) بنی اسرائیل په هغه باندې دومره زورور شول چې تباہ یې کړو.

۵ (۱) په هغه ورځ دېورې او د ابی نوعم زوی برق دا حمد ووئیلو، (۲) ”د مالک خُداى ثناء دې وی. مشرانو د بنی اسرائیلو لارښودنه وکړه، او خلقو په خوشحالی سره ځانونه پېش کړل. (۳) واورئ اې بادشاهانو، حکومت کونکو غوږ ونیسئ. زه به د مالک خُداى ثناء صفت وکړم او ساز به وغږوم هغه مالک خُداى ته چې د بنی اسرائیلو خُداى پاک دى. (۴) مالک خُدايه، کله چې ته د سعير د غرونو نه لارې، کله چې ته د اډوم د علاقې نه راووتلې، زمکه ولرژېدلې او د آسمان نه باران وورېدلو. او، اوبه د وریځو نه راتوې شوې. (۵) د سینا مالک خُداى په وړاندې غرونه ولرژېدل، د مالک خُداى په وړاندې چې د بنی اسرائیلو خُداى پاک دى. (۶) د عنات زوی شمجر په وخت کېښې، د یاعیل په وخت کېښې، قافلې په زمکه کېښې نورې نه تلې، او مسافر په تاو راتاو لارو باندې تلل. (۷) د بنی اسرائیلو کلی پرېښودلې شول، او دا خالی پاتې شول تر دې پورې چې دېوره د بنی اسرائیلو د مور په شان راپېدا شوه. (۸) بیا په هغه ملک کېښې جنګ وو کله چې بنی اسرائیلو نوی معبودان خوښ کړل. د بنی اسرائیلو په څلوېښتو زرو سپرو کېښې، داسې څوک نه ؤو چې هغوی پال یا نېزه وړې وې. (۹) زما زړه د بنی اسرائیلو د مشرانو سره تړلې دى د هغه کسانو سره چې خپل ځانونه د جنګ دپاره پېش کول. د مالک خُداى ثناء صفت دې وی. (۱۰) ووايئ تاسو چې په سپینو خرونو باندې سورلی کوئ، او تاسو په ښو قالینونو باندې کېښئ، او تاسو په لاره باندې پېدل مزل کوئ. (۱۱) د اوبو په ګودرو کېښې د سندرغاړو آواز واورئ. هغوی د مالک خُداى فتحې بیانوي، چې د بنی اسرائیلو فتحې دى. بیا د مالک خُداى خلق د ښار د دروازو طرف ته روان شول. (۱۲) پاڅه، پاڅه. دېورې، پاڅه او یوه سندرې ووايه، د ابی نوعم زویه برقه، پاڅه، خپل قېدیان روان کړه. (۱۳) بیا پاتې شوی مشران راکوز شول، د مالک خُداى خلق د طاقتورو خلاف راکوز شول. (۱۴) هغوی د افرائیم نه مېدان ته راغلل، د بنیامین په قبيله او د هغوی په خلقو پسې. مشران د مکیر نه راکوز شول، او افسران د زبولون نه. (۱۵) د

يساڪار مشران د دبوري سره راغلل، يساڪار او برق هم راغلل، او هغوى په مېدان كښې په هغه پسي روان وو. خو د رويين قبيله شش او پنج كښې شوه، هغوى دا فېصله ونه كړې شوه چې راشي. (١٦) هغوى ولې د گڼو سره وروستو پاتې شول؟ چې شيانو ته غور ونيسي چې رمو ته آوازونه كوي؟ او، د رويين قبيله شش او پنج كښې شوه، هغوى دا فېصله ونه كړې شوه چې راشي. (١٧) د جاد قبيله د اردن نمرخاته طرف ته پاتې شوه، او د دان قبيله د سمندري جهازونو سره ولې پاتې شوه؟ د آشر قبيله د سمندر په غاړه پاتې شوه، هغوى د سمندر په غاړه پاتې شول. (١٨) خو د زبولون او نفتالى خلقو خپل ژوند د جنگ مېدان په خطر كښې واچولو. (١٩) په تعنك كښې، د مجدو نهر سره، بادشاهان راغلل او هغوى جنگ وكړو، د كنعان بادشاهانو جنگ وكړو، خو هغوى سپين زر لوټ نه كړل. (٢٠) د آسمان نه ستورو جگړه كوله، څنگه چې هغوى په آسمان كښې حركت كولو، ستورو د سسيرا خلاف جگړه وكړه. (٢١) په قيسون كښې يو سېلاب هغوى يوړل د قيسون تېز درياب هغوى په مخه كړل. زه به روان شم او د طاقت سره به روان يم. (٢٢) بيا آسونه په منډه راغلل، او د خپلو پښو د سومونو نښې يې په زمكه باندې جوړې كړې. (٢٣) د مالِك خدائ فرېسته فرمائي، ”د ميروز په خلقو دې لعنت وي، په هغوى دې سخت لعنت وي. ځكه چې هغوى د مالِك خدائ په جنگ كښې د مدد دپاره رانه غل، هغوى د تكړه جنگ كوونكو خلاف د مالِك خدائ مدد ونه كړو.“ (٢٤) ياعيل د ټولو ښځو نه بختوره ده، چې د قيني حېر ښځه ده، د ټولو نه بختوره ښځه چې په خېمو كښې اوسېږي. (٢٥) سسيرا اوبه وغوښتلې، خو هغې پي وركړل، هغې په يو ښكلي جام كښې ورله شملې راوړې. (٢٦) هغې په يو لاس كښې د خېمې مورې راوړو، او په بل لاس كښې د مزدور څټك، هغې سسيرا وهلو او د هغه كوپړي يې ماته كړه، او تندې يې ورله سورې سورې كړو. (٢٧) د هغې په پښو كښې راپربوتلو، وغورزېدلو او د هغې پښو كښې پروت وو. د هغې په پښو كښې لاندې پرېوتو، هغه په زمكه وغورزېدلو او مړ شو. (٢٨) د سسيرا مور د كړكې د جالې نه بهر نظر واچولو، هغې تپوس وكړو، ”د هغه گاپي ولې دومره ناوخته كړو؟ مونږ ولې د هغه د گاپي آواز نه اورو؟“ (٢٩) هوبنيارو ښځو

جواب ورکړو، بلکې هغې به ځان ته په خپله بیا بیا دا وئیل، ﴿٣٠﴾ ”هغوی لوت شوې مال تقسیموی، د هر فوجی دپاره یوه یا دوه بنځې، د سسیرا دپاره به رنگ شوې جامې وی، او، هغه بنې ګلکاری شوې ټوکړې چې زما د غاړې دپاره دی.“ ﴿٣١﴾ مالکۀ خُدايه، ستا ټول دشمنان دې هم داسې مړۀ شی، خو ستا دوستان دې د خپل ټول زور سره د ختونکي نمر په شان وځلیري.“

او څلوېښت کاله په هغه مُلک کښې امن وو.

جدعون

٦ ﴿١﴾ بنی اسرائیلو د مالک خُداي خلاف بیا گناه وکړه، نو هغه د میدان خلق دې ته پرېښودل چې اووه کاله په هغوی بادشاهی وکړي. ﴿٢﴾ میدانیان د بنی اسرائیلو نه طاقتور ؤو او بنی اسرائیلیان د هغوی نه په غارونو او د غرونو په نورو محفوظو ځایونو کښې پټېدل. ﴿٣﴾ چې کله به هم بنی اسرائیلو څۀ تخم وگرلو، نو میدانیان به د عمالیقیانو او د صحرا د قبیلو سره راتلل او په هغوی به یې حمله کوله. ﴿٤﴾ هغوی به په هغه مُلک کښې خېمې ودرولې او په جنوب کښې د غزه نه گېرچاپېره علاقې پورې فصلونه به یې تباہ کول. هغوی به ټولې گډې، څاروی او خرونه بوتلل او بنی اسرائیلو ته به یې د ژوند تېرولو دپاره هیڅ هم نه پرېښودل. ﴿٥﴾ هغوی به د مُولخانو د لښکر په شان د خپلو څاروو او خېمو سره راتلل. هغوی او د هغوی اوبسان د شمېر نه بهر ؤو. هغوی راغلل او زمکه یې ورانه وچاړه کړه، ﴿٦﴾ بنی اسرائیلیان د میدانیانو په وجه بې وسه شول. نو بنی اسرائیلو مالک خُداي ته د مدد دپاره فریاد وکړو. ﴿٧﴾ کله چې بنی اسرائیلو د میدانیانو په وجه مالک خُداي ته فریاد وکړو، ﴿٨﴾ نو هغه د هغوی دپاره یو پېغمبر راولېږلو او هغه وفرمائیل، ”ما مالک خُداي تاسو په مصر کښې د غلامی نه راوویستلی. ﴿٩﴾ ما تاسو د مصریانو نه او د هغه خلقو نه بچ کړی چې هغوی ستاسو سره په دې مُلک کښې جنگ

وڪړو. چې تاسو مخ په وړاندې تلئ نو ما هغوی وشړل او ما تاسو له د هغوی مُلک درکړو. ﴿١٠﴾ ما تاسو ته وفرمائیل چې زه مالک خُدای ستاسو خُدای پاک یم او تاسو به د اموریانو معبودانو عبادت نه کوئ د چا په مُلک کښې چې اوس تاسو اوسېږئ. خو تاسو ما ته غوږ ونه نیولو. ﴿١١﴾ بیا د مالک خُدای فرېشته د عفره کلی ته راغله او د خېږی د ونې لاندې کښېناسته چې دا ونه د یوآس وه، یوآس د ابیعزر د قبیلې سره وو. د هغه زوی جدعون په پټه باندې د انگورو په لنگری کښې غنم ټکول، د دې دپاره چې میدانیان یې ونه گوری. ﴿١٢﴾ د مالک خُدای فرېشته هلته هغه ته راڅرگنده شوه او ورته یې وفرمائیل، ”اے تکره او طاقتور سرپه. مالک خُدای ستا مل دے.“ ﴿١٣﴾ جدعون ورته وفرمائیل، ”صاحبه، مالک خُدای چې زمونږ مل دے نو دا هر څه په مونږ ولې شوی دی؟ هغه ټول عجیبه کارونه چرته دی چې زمونږ پلار نیکه مونږ ته وئیل چې مالک خُدای کول، هغوی یې څنگه د مصر نه راوویستل؟ مالک خُدای مونږ پرېښودلی یو او میدانیانو ته یې مونږ حواله کړی یو.“ ﴿١٤﴾ بیا مالک خُدای هغه له حُکم ورکړو، ”تکره شه او ورشه او بنی اسرائیلیان د میدانیانو نه بچ کړه. زه په خپله تا لېرم.“ ﴿١٥﴾ جدعون ورته په جواب کښې وفرمائیل، ”زه بنی اسرائیلیان څنگه خلاص کړم؟ د منسی په قبیله کښې د ټولو نه کمزورې قبیله زما ده او زه په خپل خاندان کښې د ټولو نه کشر یم.“ ﴿١٦﴾ مالک خُدای ورته وفرمائیل، ”خو زه به ستا مل یم او ته به میدانیان داسې ووېه لکه چې هغوی صرف یو کس وی.“ ﴿١٧﴾ جدعون جواب ورکړو، ”که ته زما نه خوشحاله یې نو ما ته څه نښې وښایه چې ته په رښتیا مالک خُدای یې. ﴿١٨﴾ ته تر هغې پورې دلته ایسار شه چې زه تا له خپله نذرانه راوړم.“ هغه ورته وفرمائیل، ”زه به ستا تر واپس راتلو پورې ایسار یم.“ ﴿١٩﴾ نو جدعون خپل کور ته دننه لاړو او یو د چېلې بچے یې پوخ کړو او د لسو کلو اوږو نه یې پتیره روتی تیاره کړه. هغه غوښه په یوه ټوکری کښې کښوده او ښوروا یې په یو لوبښی کښې واچوله او دا یې د مالک خُدای فرېشته له ورکړل چې د خېږی د ونې لاندې وه. ﴿٢٠﴾ فرېشته هغه له حُکم ورکړو، ”غوښه او روتی په دې گټ باندې کېږده او ښوروا ورباندې واچوه.“ نو جدعون هم داسې وکړل. ﴿٢١﴾ بیا د مالک

خُدائِ فرڀڻتي چي ڪومه امسا نيولي وه د هغي سري بي د غوڻي او روتي سره ولگولو. د گپ نه اور اووتلو او غوڻه او روتي بي وسوزوله. فرڀڻته بيا پناه شوه. (۲۲) جدعون ته دا پته ولگبده چي هغه د مالڪ خُدائِ فرڀڻته ليدلي ده او په يره کڻي هغه وفرمائيل، ”مالڪه خُدايه پاڪه، ما ستا فرڀڻته مخامخ وليدله.“ (۲۳) خو مالڪ خُدائِ هغه ته وفرمائيل، ”تا ته دي خبر وي. مه یرپرہ. ته به نه مري.“ (۲۴) جدعون هلته مالڪ خُدائِ ته يوه قربان گاه جوړه ڪره او ”مالڪ خُدائِ خبر دے“ نوم بي پري کڻيڻودو. دا تر اوسه پوري په عفره کڻي ولاړه ده چي دا د ابيعزر د قبيلي ده. (۲۵) په هغه شپه مالڪ خُدائِ جدعون ته وفرمائيل، ”د خپل پلار غويي او يو بل غويي چي د اوو کالونو وي بوځه، د خپل پلار قربان گاه راوغورزوه چي د بعل دپاره ده او د هغي په خوا کڻي د اشيري ستنه ماته ڪره. (۲۶) په دي لور خائي باندي مالڪ خُدائِ خپل خُدائِ پاڪ ته يوه صحيح قربان گاه جوړه ڪره. بيا هغه دوپم غويي بوځه او د يوې قرباني په توگه بي پوره وسوزوه، د دي په سوزولو کڻي د اشيري د ستني لرگي استعمال ڪره چي تا ٽوتي ٽوتي ڪري دي.“ (۲۷) نو جدعون خپل لس نوکران بوتل او هم هغه شان بي وکرل چي څنگه مالڪ خُدائِ ورته فرمائيلي وُو. هغه د خپل خاندان او د ښار د خلقو نه سخت یربدو چي د ورځي بي داسي ڪري وي، نو هغه د شپي داسي وکرل. (۲۸) ڪله چي په ورپسي سحر د ښار خلق وختي پاڇبدل نو هغوي ته پته ولگبده چي د بعل قربان گاه او د اشيري ڻڻي ماتي شوې دي او دوپم غويي په هغه قربان گاه باندي سوزولے شوي دے چي هلته جوړه شوې وه. (۲۹) هغوي د يو بل نه تپوس وکرو، ”دا چا ڪري دي؟“ هغوي ڻڻه معلومات وکرو او پته ورته ولگبده چي د يوآس زوي جدعون دا ڪري دي. (۳۰) نو بيا هغوي يوآس ته ووييل، ”خپل زوي دلته بهر راوياسه چي مري ڪرو. ڇڪه چي هغه د بعل قربان گاه تباه ڪري ده او د اشيري ستنه بي ٽوتي ڪري ده.“ (۳۱) خو يوآس هغه ٽولو ته ووييل چا بي چي مخالفت ڪولو، ”تاسو د بعل صفائي ڪوي ڇه؟ تاسو د هغه دپاره بحث ڪوي؟ هر ڇوڪ چي د هغه صفائي ڪوي نو هغه به د سحر نه مخکڻي ووڙلے شي. ڪه بعل خُدائِ وي، نو هغه دي خپل ڄان بچ ڪري. دا د هغه قربان گاه وه چي تباه ڪري

شوه. (۳۲) نو د هغه وخت نه جدعون په یربعل باندې مشهور شو، کله چې یوآس وئیلی و، ”پرېرېده چې بعل خپل ځان بچ کړی، دا د هغه قربان گاه ده چې تباہ کړی شوه.“

(۳۳) نو ټول میدیانیان، عمالیقیان او د صحرا قبیلې راغونډې شوې، د اردن سیند نه پورې وتل او د یزرعیل په مېدان کښې یې خېمې ولگولې. (۳۴) د مالک خدای روح په جدعون نازل شو، نو هغه بیگل وغږولو او د ابیعزر د قبیلې سرې یې راوغوښتل چې هغه پسې روان شی. (۳۵) هغه د منسی ټولې علاقې دواړو برخو ته پېغام وړونکی ولېږل چې هغوی راوغواړی او چې ده پسې روان شی. هغه د آشر، زبولون او نفتالی قبیلو ته پېغام وړونکی ولېږل او هغوی هم د ده سره شاملېدو دپاره راغلل. (۳۶) بیا جدعون خدای پاک ته وفرمائیل، ”ته وائی چې دا فېصله دې کړې ده چې ته به ما د بنی اسرائیلو د خلاصولو دپاره استعمالوې. (۳۷) ټیک ده، زه به په درمند باندې دا وړی وغوروم. خو که په سحر کښې پرڅه صرف په وړی باندې وی او په زمکه باندې نه وی، نو ما ته به پته ولگی چې د بنی اسرائیلو بچ کولو دپاره به ته ما استعمالوې.“ (۳۸) نو هم دغه شان وشول. کله چې جدعون ورپسې سحر وختی پاڅېدو، هغه وړی نچور کړه او دومره ډېره پرڅه یې ترې نه وویستله چې د اوبو نه یې یو لوبښی پک شو. (۳۹) جدعون خدای پاک ته وفرمائیل، ”ما ته مه غصه کېږه، ما له اجازت راکړه چې صرف یوه خبره وکړم. ما لږ پرېرېده چې په وړی باندې یو بل آزمېښت وکړم. دا ځل پرېرېده چې وړی اوچه وی او زمکه لمده وی.“

(۴۰) په هغه شپه خدای پاک هغه هر څه وکړل. په ورپسې سحر وړی اوچه وه، خو زمکه په پرڅه باندې لونده وه.

د جدعون میدیانیانو له شکست ورکول

۷ (۱) یوه ورځ جدعون او د هغه ټول سرې وختی پاڅېدل او د حرود چینې په خوا کښې یې خېمې ولگولې. د میدیانیانو خېمې د هغوی شمالي طرف ته په مېدان کښې د مورخه غر ته نږدې وې. (۲) مالک خدای جدعون ته وفرمائیل، ”تا سره چې کوم سرې

دی دا زما دپاره پېر زیات دی چې هغوی له په میدیانیانو باندې فتح ورکړم. کېدے شی چې هغوی دا سوچ وکړی چې هغوی د خپل طاقت سره دا گټه موندلې ده، نو مغروره به شی. (۳) خلقو ته اعلان وکړه، هر څوک چې یرېدلې وی یا یې زړونه بائیلی وی نو هغوی دې واپس کور ته لاړ شی او مونږ به دلته د جلعاد د غر سره ایسار شو. نو دوویشته زره واپس لاړل او لس زره ایسار شول. (۴) بیا مالک خدای جدهون ته وفرمائیل، ”تا سره دا سړی اوس هم پېر زیات دی. هغوی لاندې اوبو ته بوځه او زه به هغوی ستا دپاره هلته بېل بېل کړم. چې زه تا ته ووايم چې دا سړی به تا سره خامخا ځی نو هغه به ځی او چې کوم سړی درته وښایم چې نه به ځی نو هغه به نه ځی.“ (۵) جدهون سړی اوبو له بوتل او مالک خدای هغه ته وفرمائیل، ”هغه کسان چې د سپی په شان په ژبه اوبه څښی، د هغه ټولو نه جدا کړه چې په خپلو گوډو باندې ټیټ شی او اوبه څښی.“ (۶) هلته درې سوه سړی داسې ؤو چې هغوی په لپو کېښې اوبه راواخستلې او وې څښلې، او نور ټول په خپلو گوډو باندې ټیټ شول او اوبه یې وڅښلې. (۷) مالک خدای جدهون ته وفرمائیل، ”د دې درې سوو سړو په ذریعه چې په لپو باندې اوبه څښی، زه به تاسو بچ کړم او په میدیانیانو باندې به فتح درکړم. باقی نور ټول کورونو ته ولېږه.“ (۸) نو جدهون هغه ټول بنی اسرائیلیان کور ته ولېږل بغېر د هغه درېو سوو نه، چا چې بیگلې او سامان ساتلے وو. د میدیانیانو کېمپ د هغوی نه لاندې په مېدان کېښې وو. (۹) په هغه شپه مالک خدای جدهون له حکم ورکړو، ”پاڅه او په خېمو حمله وکړه، زه تا له په هغوی باندې فتح درکوم. (۱۰) خو که ته د حملې کولو نه یرېږې، نو د خپل نوکر فوراه سره لاندې خېمو ته لاړ شه. (۱۱) چې هغوی څه وائی نو ته به هغه واورې او تا ته به د حملې کولو حوصله ملاو شی.“ نو جدهون او د هغه نوکر فوراه د دشمنانو د خېمو غاړې ته لاړل. (۱۲) میدیانیان، عمالیقیان او د صحرا قبیلو سړی د مولخانو د لښکر په شان په مېدان کېښې خواره شوی ؤو او د هغوی اوبښان د سمندر د شگو په شان بې شمېره ؤو. (۱۳) کله چې جدهون راورسېدو، هغه واورېدل چې یو سړی خپل ملگری ته خوب بیانوی. هغه وفرمائیل، ”ما خوب ولیدو چې د اوریشو یو گول

روتی راورغریده او یوه خېمه یې ووهله، خېمه په بل مخ واوړېدله او راوغورزېدله. (۱۴)

د هغه دوست جواب ورکړو، ”دا د بنی اسرائیلو توره ده چې د یوآس زوی جدعون دے، د دې بل هیخ مطلب نشته. خدای پاک هغه له په میدیانیانو او زموږ په ټول لښکر باندې فتح ورکړې ده.“ (۱۵) کله چې جدعون د هغه سړی د خوب او د هغې د مطلب په حقله واوړېدل، نو هغه د مالک خدای عبادت وکړو. بیا هغه واپس د بنی اسرائیلو خېمو ته لاړو او وې فرمائیل، ”پاخې، مالک خدای تاسو له د میدیانیانو په لښکر باندې فتح درکوی.“ (۱۶) هغه درې سوه سړی په درېو ډلو کښې تقسیم کړل او هر یو سړی له یې یو بیگل او یو منگے ورکړو چې په کښې به چراغ وو. (۱۷) هغه هغوی ته وفرمائیل، ”زه چې کله د خېمو غاړې ته ورسېږم، ما ته گورئ او چې زه خه کوم نو هغه شان وکړئ. (۱۸)

کله چې زه او زما قبيله بیگلې وغزؤو، بیا تاسو خپلې بیگلې د خېمو نه گېرچاپېره وغزؤئ او داسې نعرې ووهئ، دپاره د مالک خدای او د جدعون.“ (۱۹) جدعون او د هغه سل سړی د نیمې شپې نه لږ مخکښې د خېمو غاړې ته راغلل، هم په هغه وخت پېره دار بدل شوی ؤو. بیا هغوی بیگلې وغزولې او چې د هغوی سره کوم منگی ؤو نو هغه یې مات کړل، (۲۰) او هغه نورو دوو ډلو هم دغه شان وکړل. هغوی ټولو په خپلو گسو لاسونو کښې چراغونه نیولی ؤو، په ښو لاسونو کښې یې بیگلې وې او چغې یې وهلې، ”توره د مالک خدای او جدعون دپاره.“ (۲۱) ټول سړی د خېمو نه گېرچاپېره په خپل خپل خدای باندې ودرېدل او د دشمن ټول لښکر وتښتېدو او چغې یې وهلې. (۲۲) کله چې د جدعون سړو بیگلې غزولې، نو مالک خدای د دشمن لښکر دې ته جوړ کړو چې د خپلو تورو سره په یو بل باندې حمله وکړی. هغوی د بیت سِطه پورې د صریرات طرف ته او طبات ته نزدې ابیل محوله پورې منډې وهلې. (۲۳) بیا د نفتالی او آشر قبیلو او د منسی د دواړو برخو نه سړی راوغوښتلې شول او هغوی په میدیانیانو پسې لاړل. (۲۴)

جدعون د غرونو ملک ټول افرائیم ته پېغام وړونکی ولېږل چې ووائی، ”لاندې راشئ او د میدیانیانو سره جنگ وکړئ. د اردن سیند او د بیت باره پورې ټول نهرونه ونیسئ، چې میدیانیان ترې نه راپورې نه وخی.“ نو د افرائیم سړی راغونډ کړې شول او هغوی د

أردن سيند او د بيت باره پورې نېرونه ونيول. ﴿٢٥﴾ هغوى د ميدانيانو دوه مشران، عوريب او زئيب ونيول، عوريب يې د عوريب په گټ باندې ووژلو او زئيب يې د زئيب د انگورو په لنگرۍ كېنې ووژلو. هغوى په ميدانيانو پسې وو او د عوريب او زئيب سره يې جدعون له راوړل، چې هغه اوس د اردن نمرخاته طرف ته وو.

د ميدانيانو آخري شكست

٨ ﴿١﴾ بيا د افرائيم سړو جدعون ته ووييل، ”كله چې ته د ميدانيانو سره جنگ له تلې نو مونږ دې ولې ونه غوښتلو؟ تا مونږ سره داسې سلوك ولې وكړو؟“ او هغوى ورباندې سخت تنقيد وكړو. ﴿٢﴾ خو هغه وفرمائيل، ”ما چې خه كولى شول دا د هغې په نسبت هيڅ هم نه دى خه چې تاسو كړى دى. كه د افرائيم سړو لږ خه هم كړى دى دا د هغې نه ښه دى خه چې زما ټولې قبيلې كړى دى. ﴿٣﴾ د دې نه علاوه، د خدائ پاك د طاقت په ذريعه تاسو د ميدانيانو دوه مشران عوريب او زئيب ووژل. ما داسې خه نه دى كړى چې ستاسو سره ځان برابر كړم.“ كله چې هغه دا وفرمائيل نو د هغوى غصه سره شوه. ﴿٤﴾ په دې وخت كېنې جدعون او د هغه درې سوه سړي د اردن سيند له راغلي وو او د دې نه پورې وتى هم وو. هغوى ډېر ستړى وو، خو بيا هم په دشمن پسې وو. ﴿٥﴾ كله چې هغوى سكات ته ورسېدل، نو هغه د ښار خلقو ته وفرمائيل، ”زما سړو له لږه روټې وركړې. هغوى ډېر ستړى دى او زه د ميدانيانو بادشاهان زېح او ضلمنغ پسې يم.“ ﴿٦﴾ خو د سكات مشرانو ووييل، ”مونږ ستاسو لښكر له خوراك ولې وركړو؟ تاسو تر اوسه پورې زېح او ضلمنغ نه دى نيولى.“ ﴿٧﴾ نو جدعون وفرمائيل، ”تيك ده. كله چې مالِك خدائ زېح او ضلمنغ ما ته په حواله كړى، نو ستاسو غوښې به د صحرا په ازغو او غنو باندې وشلوم.“ ﴿٨﴾ جدعون فنواېل ته لاړو او هلته يې خلقو ته هم دغه شان درخواست وكړو، خو د فنواېل خلقو هم د سكات د خلقو په شان هم دغه شان جواب وركړو. ﴿٩﴾ نو هغه هغوى ته وفرمائيل، ”زه ځم، په خېر سره به واپس راځم او ستاسو دا برج به

راغورزوم. (۱۰) زیح او ضلمنع په قرقور کبښې د خپل لښکر سره ؤو. د صحرا د قبیلو د لښکر نه صرف پینځلس زره سپری پاتې ؤو، یو لاک او شل زره فوجیان وژلې شوی ؤو.

(۱۱) جدعون د نوبح او یگبها نمرخاته طرف ته د قافلو په لاره لارو او ناڅاپی یې په لښکر باندې حمله وکړه. (۱۲) د میدیانیانو دوه بادشاهان زیح او ضلمنع وتښتېدل، خو هغه ورپسې ؤو او وې نیول او د هغوی ټول لښکر یې په وارخطایې آخته کړو. (۱۳) کله چې جدعون د حرس درې په لاره د جنگ نه واپس روان وو، (۱۴) هغه د سکات یو زلمې ونيولو او تپوس یې ترې نه وکړو. هغه زلمی جدعون ته د سکات د اووۀ اویاؤ مشرانو نومونه ولیکل. (۱۵) بیا جدعون د سکات خلقو له لارو او ورته یې وفرمائیل، ”تاسو ته یاد دی چې زما د مدد کولو نه مو انکار وکړو؟ او وئیل مو چې مونږ ستا سترې لښکر له هیڅ خوراک نه شو ورکولې ځکه چې تا زیح او ضلمنع نه دی نیولی. نو وگورئ، هغوی دا دی.“ (۱۶) بیا هغه د صحرا نه ازغی او غڼې یوې او د سکات مشرانو له یې ورباندې سزا ورکړه. (۱۷) هغه په فنواېل کبښې برج هم راغورزولو او د ښار خلق یې ووژل. (۱۸) بیا جدعون زیح او ضلمنع نه تپوس وکړو، ”تاسو په تبور کبښې څوک وژلی دی؟“ هغوی جواب ورکړو، ”هغوی ستا په شان ؤو، هر یو کس د بادشاه د زوی په شان وو.“ (۱۹) جدعون ورته وفرمائیل، ”هغوی زما وروڼه ؤو، زما د خپلې مور زامن ؤو. زه دا قسم خورم که تاسو هغوی وژلی نه وئ، نو ما به تاسو نه وژلئ.“ (۲۰) بیا هغه خپل مشر زوی یتر ته وفرمائیل، ”لار شه او هغوی ووژنه.“ خو هلک خپله توره راونه وپستله، ځکه چې هغه هلک وو او یرېدلو. (۲۱) بیا زیح او ضلمنع جدعون ته ووئیل، ”راشه او په خپله مونږ ووژنه. څنگه چې سپرې وی هغسې یې طاقت وی.“ نو جدعون هغوی ووژل او هغه ټول کالی یې ترې نه یوړل چې د هغوی د اوسنانو په غاړو کبښې ؤو. (۲۲) د هغې نه پس، بنی اسرائیلو جدعون ته ووئیل، ”ته او ستا نه پس دې ستا اولاد زمونږ بادشاهان شی ځکه چې تا مونږ د میدیانیانو نه بچ کړی یو.“ (۲۳) جدعون جواب ورکړو، ”نه به زه او نه به زما زوی ستاسو حکمران وی. مالک خدای به په خپله ستاسو حکمران وی.“ (۲۴) خو هغه خپله خبره جاری وساتله، ”زه به ستاسو نه یو څیز وغواړم. هر یو کس دې ما

له هغه والی راکړی کومې چې تاسو اخستې دی. (د میدیانیانو دا رواج وو چې هغوی به د سرو زرو والی اچولې.) (۲۵) خلقو جواب ورکړو، ”مونږ به په داسې کولو خوشحاله شو.“ هغوی یوه کپړه خوره کړه او چې هغوی په لوت مار کښې کومې د سرو زرو والی اخستې وې هغه یې ورباندې کېښودې. (۲۶) جدعون ته چې کومې د سرو زرو والی ملاو شوې وې هغه تقریباً شل کلو وې او په دې کښې کالی، هارونه او د کاسنی رنگ جامې شاملې نۀ وې چې د میدیان بادشاهانو اغوستې او هغه پته هم په کښې شامله نۀ وه چې د هغوی د اوسنانو په غاړه وه. (۲۷) جدعون د سرو زرو یو بُت جوړ کړو او په خپل ښار عفره کښې یې کېښودو. ټولو بنی اسرائیلو خدای پاک پرېښودو او هلته د بُت عبادت له لارل. دا د جدعون او د هغه د خاندان دپاره یو دام جوړ شو. (۲۸) نو میدیانیانو د بنی اسرائیلو نه شکست وخورو او هغوی نور د خطرې سبب نۀ شول. څلوېښت کاله په هغه مُلک کښې امن وو، تر دې پورې چې جدعون مړ شو.

د جدعون مرگ

(۲۹) جدعون واپس خپل کور ته لاړو او هلته اوسېدو. (۳۰) د هغه اویا زامن وو، ځکه چې د هغه ډېرې ښځې وې. (۳۱) په شکم کښې د هغه یوه وینځه هم وه، د هغې نه یې یو زوی وشو او ابی ملک نوم یې پرې کېښودو. (۳۲) د یوآس زوی جدعون ښۀ په پوخ عمر کښې مړ شو او د ابیعزر د قبیلې په ښار عفره کښې د خپل پلار په ادیره کښې ښخ شو. (۳۳) چې څنگه جدعون مړ شو نو بنی اسرائیلو بیا د خدای پاک سره بې غبرتی وکړه او د بل د بُتانو عبادت یې وکړو. هغوی یو بُت جوړ کړو چې نوم یې بلبریت وو، (۳۴) او د مالک خدای خپل خدای پاک خدمت یې نور ونۀ کړو، چا چې هغوی د گېرچاپېره د خپلو ټولو دشمنانو نه بچ کړی وو. (۳۵) جدعون چې د بنی اسرائیلو سره څومره ښۀ کړی وو نو هغوی د هغه خاندان ته هیڅ وفاداری ونۀ ښودله.

۱) د جدعون زوی ابی ملک د شکم ښار ته لاړو، چرته چې د هغه د مور ټول خپلوان اوسېدل او هغوی ته یې ووئیل ۲) چې د شکم د خلقو نه تپوس وکړی، ”ستاسو څنگه خوښه ده چې د جدعون او یا واره زامن درباندي بادشاهی وکړی او یا که صرف یو کس؟ یاد ساتئ چې ابی ملک ستاسو خپله وینه ده.“ ۳) د هغه د مور خپلوانو د شکم خلقو سره د دې په حقله د هغه دپاره خبره وکړه او د شکم خلقو دا فېصله وکړه چې د ابی ملک خبره ومني ځکه چې هغه یې رسته دار وو. ۴) هغوی هغه له د بل بریت د لوظ عبادتخانی نه او یا د سپینو زرو سیکې ورکړې او په دې پېسو هغه د بې کاره بدمعاشانو یوه پله ځان سره کړه چې ملگرتیا یې وکړی. ۵) هغه په عفره کښې د خپل پلار کور ته لاړو او هلته یې د یو کانی دپاسه خپل او یا وروڼه ووژل، چې د جدعون زامن وو. خو د جدعون کشرې زوی یوتام پټ شو او ونه وژلې شو. ۶) بیا د شکم او بیت ملو ټول خلق راغونډ شول او په شکم کښې د څپرې پاکې ونې ته لاړل، چرته چې هغوی ابی ملک بادشاه جوړ کړو. ۷) کله چې یوتام د دې نه خبر شو، نو هغه لاړو او د گرزیم د غره په سر ودرېدو او هغوی ته یې چغې ووهلې، ”اے د شکم خلقو، تاسو زما خبره واورئ تاسو زما خبره واورئ تر دې چې خدای پاک ستاسو خبره واورئ. ۸) یو ځل ونې راغونډې شوې چې د ځان دپاره یو بادشاه خوښ کړی. هغوی د زیتونو ونې ته ووئیل چې تۀ زمونږ بادشاه شه. ۹) د زیتونو ونې جواب ورکړو، ولې زۀ دې د زیتونو تېل ورکول بند کړم کوم چې د معبودانو او انسانانو د درناوی دپاره استعمالېږی صرف د دې دپاره چې د نورو ونو مشره شم. ۱۰) بیا ونو د اینځر ونې ته ووئیل چې، تۀ راشه او زمونږ بادشاه شه. ۱۱) خو د اینځر ونې جواب ورکړو، ولې زۀ دې خپله خوږه مېوه پېدا کول بند کړم، صرف د دې دپاره چې د نورو ونو مشره شم. ۱۲) نو بیا ونو د انگورو بوټی ته ووئیل چې، تۀ راشه او زمونږ بادشاه شه. ۱۳) خو د انگورو بوټی ورته په جواب کښې ووئیل، ولې زۀ دې خپل مے پېدا کول بند کړم، چې په دې باندي معبودان او

انسانان خوشحالپیری، صرف د دې دپاره چې د نورو ونو مشره شم. (۱۴) نو بیا ټولو ونو د ازغو غني ته وویل چې، ته راشه او زموږ بادشاه شه. (۱۵) د ازغو غني جواب ورکړو چې، که تاسو په رښتیا سره ما خپل بادشاه جوړول غواړئ، نو زما د سوری لاندې پناه واخلي. که تاسو داسې ونه کړل نو زما د ازغو څانگو نه به اور بل شی او د لبنان د دیار ونې به وسوزوی. (۱۶) نو یوتام خپله خبره جاری وساتله چې، ”کله تاسو ابی ملک بادشاه جوړ کړو نو تاسو په رښتیا مخلصه او رښتونی وئ څه؟ تاسو د جدعون د یاد څه درناوی وکړو او د هغه د خاندان سره مو ښه سلوک وکړو څه لکه څنگه چې د هغه د کارونو حق جوړپیری؟ (۱۷) هغه راپه یاد کړئ چې زما پلار ستاسو دپاره جنگ وکړو. هغه خپل ژوند په خطر کې وچلولو چې تاسو د میدیانیانو نه بچ کړئ. (۱۸) خو نن تاسو زما د پلار د خاندان خلاف شوی. تاسو د هغه زامن او یا سړی د یو کانی دپاسه ووژل او دا ځکه چې د هغه د وینځې زوی ابی ملک ستاسو رښته دار دے او تاسو هغه د شکم بادشاه جوړ کړے دے. (۱۹) که تاسو نن د جدعون او د هغه اولاد سره د عزت او ښه ایمان سلوک وکړو، نو تاسو دې د ابی ملک نه خوشحاله شی او هغه دې ستاسو نه خوشحاله شی. (۲۰) خو که داسې نه وی نو ابی ملک ته دې اور بل شی او د شکم او بیت ملو خلق دې وسوزوی. د شکم او بیت ملو د خلقو نه دې اور بل شی او ابی ملک دې وسوزوی. (۲۱) یوتام د خپل ورور ابی ملک نه یرېدو نو ځکه هغه وتښتېدو او بیر ته د اوسېدو دپاره لاړو. (۲۲) ابی ملک په بنی اسرائیلو باندې درې کاله بادشاهی وکړه. (۲۳) بیا خدای پاک د ابی ملک او د شکم د خلقو په مینځ کې د شمنی پیدا کړه او هغوی د ابی ملک خلاف بغاوت وکړو. (۲۴) داسې د دې دپاره وشول چې ابی ملک او د شکم خلقو ته د خپلو بدو سزا ملاو شی چا چې د هغه مدد کړے وو چې د جدعون او یا زامن ووژنی. (۲۵) د شکم خلقو د ابی ملک خلاف د غرونو په سرونو باندې په پټ ځای کېښي سړی کېښنول او هر څوک هم چې په هغه لاره تېرېدل نو هغوی به یې لوټ کول. نو ابی ملک د دې نه خبر شو. (۲۶) د عبید زوی جعل د خپلو وروڼو سره شکم ته راغلو او د هغه ځای خلقو په هغه باندې اعتبار وکړو. (۲۷) هغوی ټول خپلو د انګورو باغونو ته دننه

لاڙل او انگور پي راوشوڪول او مے پي ترې نه جوڙ ڪړل او يوه مبله پي جوڙه ڪړه. هغوي د خپل خدائي د عبادت خائي ته لاڙل، چرته چي هغوي خوراک خبناڪ وکړو او ابي ملڪ ته پي کنځل وکړل. (۲۸) د عبید زوي جعل ووئيل، ”دا په شڪم کبني مونږ څه قسم سږي يو؟ مونږ د ابي ملڪ خدمت وٺي کوو؟ هغه دے څوک؟ هغه د جدعون زوي دے. او زبول ته د هغه نه حکم ملاويږي، خو مونږ وٺي د هغه خدمت وکړو؟ د خپل پلار نيکه همور وفادار اوسئ، چا چي ستاسو د قبيلي بنياد اښسے وو. (۲۹) زما دا ارمان دے چي زه د دې خلقو مشر وے نو ما به د ابي ملڪ نه ځان خلاص ڪړے وے. ما به هغه ته وئيلي وے چي خپل لښکر تيار ڪړه او بهر د جنگ دپاره راووخه.“ (۳۰) د هغه ښار حکمران زبول چي کله هغه څه واورېدل چي جعل وئيلي وو نو په غصه شو. (۳۱) هغه په ارومه کبني ابي ملڪ ته پېغام وړونکي ولېږل چي داسي ورته ووائي، ”د عبید زوي جعل او د هغه وروڼه شڪم ته راغلي دي او هغوي د ښار خلق لمسوي چي ستا خلاف بغاوت وکړي. (۳۲) نو اوس، تا او ستا خلقو له په کار دي چي لاڙ شئ او په پټو کبني پټ شئ. (۳۳) سبا سحر چي څنگه نمر راوخېڙي نو تاسو پاڅئ او په ښار باندې ناڅاپه حمله وکړئ. نو چي کله جعل او د هغه سږي ستاسو خلاف راوځي، نو چي څه مو خوبه وي هغه ورسره وکړئ.“ (۳۴) نو ابي ملڪ او د هغه ټول سږي د شپي لاڙل او د شڪم نه بهر په څلورو ډلو کبني پټ شول. (۳۵) نو د عبید زوي جعل بهر تلے وو او د ښار د دروازي په خوله کبني ولاړ وو او هم په هغه وخت ابي ملڪ د خپلو فوجيانو سره د پټو ځايونو نه راووتلو. (۳۶) جعل هغوي وليدل او زبول ته پي ووئيل، ”گوره، د غرونو د سرونو نه سږي راروان دي.“ زبول جواب ورکړو، ”هغه سږي نه دي. هغه صرف د غرونو سوري دي.“ (۳۷) جعل ورته بيا ووئيل، ”گوره، د غره د سر نه سږي راکوزيږي او يوه ډله د قسمت ښودونکي څېري د ونې نه په لار راروانه ده.“ (۳۸) بيا زبول هغه ته ووئيل، ”اوس ستا لافې چرته دي؟ ته هم هغه کس وې چي تا وئيل چي مونږ د دې سږي ابي ملڪ خدمت وٺي وکړو. دا هغه سږي دي چي تا ورسره د نفرت سلوک کولو. اوس لاڙ شه او جنگ ورسره وکړه.“ (۳۹) جعل د شڪم خلق بوتل او د ابي ملڪ سره پي جنگ وکړو. (۴۰)

جعل وتبشبدو او ابی ملک ورپسې وو. د بنار د دروازې نه د ننوتلو نه مخکښې ډېر کسان زخمیان شول. (۴۱) ابی ملک په ارومه کښې اوسېدو او زیول د شکم نه جعل او د هغه وروڼه وشرل، نور هلته نه شول اوسېدلې. (۴۲) په ورپسې ورځ ابی ملک ته پته ولگېده چې د شکم خلق پتو ته راووتل، (۴۳) نو هغه خپل سړی بوتلل، په درېو ډلو کښې یې تقسیم کړل، په پتو کښې پت شول او انتظار یې کولو. کله چې هغه ولیدل چې خلق د بنار نه بهر روان دی، نو هغه د پت ځای نه د هغوی د وژلو دپاره راووتلو. (۴۴) کله چې ابی ملک او د هغه قبيله په تېزۍ سره د بنار د دروازې د حفاظت دپاره مخکښې شوه، نو هغه دوو نورو ډلو په پتو کښې په خلقو باندې حمله وکړه او ټول یې ووژل. (۴۵) ټوله ورځ جنگ جاری وو. ابی ملک بنار قبضه کړو، د هغې خلق یې ووژل، بنار یې وران کړو او زمکه یې په مالګه پته کړه. (۴۶) کله چې د شکم په قلعه کښې ټول مشران سړی د دې نه خبر شول، نو هغوی د بعل بریت د لوظ عبادتځانې په مضبوط ځای کښې پناه ولټوله. (۴۷) ابی ملک خبر شو چې هغوی هلته راغونډ شوی دی، (۴۸) نو هغه د خپلو سړو سره د ضلمون غر ته وختلو. هلته هغه یو تېر واخستلو، د ونې څانګه یې ماته کړه او په خپله اوږه یې کېښوده. هغه خپلو سړو ته وویل چې، ”زر شی او هم دغه شان وکړی.“ (۴۹) نو هر یو سړی د ونې څه څانګې ماتې کړې، بیا هغوی ابی ملک پسې لاړل او لرګی یې د قلعي دېوالونو سره ډېرې کړل. هغوی په دې باندې اور بل کړو، هغه دننه خلق د نورو ټولو خلقو سره مړه شول چې په قلعه کښې وو. دا تقریباً زر سړی او ښځې وې. (۵۰) ابی ملک تیښ ته لاړو، د بنار نه یې گېره واچوله او قبضه یې کړو. (۵۱) هلته یو مضبوط برج وو او په بنار کښې هر یو سړی او ښځې، سره د مشرانو هغې ته ورمنډه کړه. خپل ځانونه یې په کښې بند کړل او پاس چت ته وختل. (۵۲) کله چې ابی ملک په برج باندې حمله کولو له راغلو، نو هغه دروازې ته ورغلو چې په برج باندې اور بل کړی. (۵۳) خو یوې ښځې د هغه په سر باندې د بره نه د ژرندې پل وروغورولو او د هغه کوپړۍ یې ماته کړه. (۵۴) نو هغه زر هغه زلمې راوغوښتلو کوم چې د هغه وسله وړله او حکم یې ورکړو، ”خپله توره راویاسه او ما ووژنه. زه دا نه غواړم چې څوک ووائی چې

زۀ یوې بڼخې وژلے یم.“ نو هغه زلمی ترې نه توره په بل طرف وویستله او هغه مړ شو. (۵۵) کله چې بنی اسرائیلو ولیدل چې ابی ملک مړ شو، نو هغوی ټول کور ته لاړل. (۵۶) نو داسې خدای پاک ابی ملک له د هغو بدو بدله ورکړه کوم بد چې هغه د خپل پلار خلاف کړی ؤو چې اويا وروڼه یې وژلی ؤو. (۵۷) خدای پاک د شکم خلقو له هم د هغوی د بدمعاشۍ په وجه سخته سزا ورکړه، څنگه چې د جدعون زوی یوتام وئیلی ؤو چې په هغوی به داسې کپړی چې کله هغه پرې لعنت وئیلو.

تولع

۱۰ (۱) د ابی ملک د مرگ نه پس د دودو نمسے او د فوه زوی، تولع د بنی اسرائیلو د بچ کولو دپاره راغلو. هغه د یساکار د قبیلې نه وو او د افرائیم د غرونو په ملک سمیر کبني اوسېدو. (۲) هغه درویشت کاله د بنی اسرائیلو قاضی وو. بیا هغه مړ شو او په سمیر کبني بڼخ شو.

یائیر

(۳) د تولع نه پس یائیر د جلعاد نه راغلو. هغه دوویشت کاله د بنی اسرائیلو قاضی وو. (۴) د هغه دېرش زامن ؤو چا چې په دېرشو خرونو سورلی کړې وه. د جلعاد په ملک کبني د هغوی دېرش ښارونه ؤو، چې تر اوسه پورې د یائیر په نوم یادېږی. (۵) یائیر مړ شو او په قامون کبني بڼخ شو.

افتاح

(۶) بنی اسرائیلو یو ځل بیا د مالک خدای خلاف گناه وکړه او د بعل او عستارات او هم داسې د شام، د صیدا، د موآب، د عمون او د فلسطیانو د معبودانو عبادت یې وکړو.

هغوی مالک خدای پرېښودو او د هغه عبادت کول یې بس کړل. (۷) نو مالک خدای بنی اسرائیلو ته په قهر شو او فلسطیانو او عمونیانو له یې موقع ورکړه چې بنی اسرائیلو له شکست ورکړی. (۸) هغوی اتلس کاله هغه ټول بنی اسرائیل په تکلیف کښې واچول او ظلم زیاتې یې ورسره کولو کوم چې په جلعاد کښې د اردن سیند نمرخاته طرف ته د اموریانو په ملک کښې اوسېدل. (۹) عمونیان د اردن نه هم پورې وتل چې د یهوداه، بنیامین او افرائیم قبیلو سره جنگ وکړی. بنی اسرائیلیان په سخت کړاؤ کښې وو. (۱۰) نو بنی اسرائیلو مالک خدای ته فریاد وکړو او وې وئیل، ”مونږ ستا خلاف گناه کړې ده، ځکه چې مونږ ته، زمونږ خپل خدای پاک پرېښودې او د بعل د بتانو عبادت مو وکړو.“ (۱۱) مالک خدای هغوی له دا جواب ورکړو، ”مصریانو، اموریانو، عمونیانو، فلسطیانو، صیدانیانو، عمالیقیانو او ماعونیانو په تېره زمانه کښې تاسو سره ظلم زیاتې کولو او تاسو ما ته فریاد وکړو. ما تاسو د هغوی نه بچ نه کړئ څه؟ (۱۲) خو تاسو بیا هم زه پرېښودم او د نورو معبودانو عبادت مو وکړو، نو زه به بیا تاسو نه بچ کوم. (۱۳) لاړ شئ او هغه معبودانو ته فریاد وکړئ چې تاسو خوښ کړی دی. کله چې تاسو په تکلیف کښې یئ نو هغوی له موقع ورکړئ چې تاسو بچ کړی.“ (۱۴) خو بنی اسرائیلو مالک خدای ته وئیل، ”مونږ گناه کړې ده. څه چې ستا خوښه وی نو هغه راسره وکړه، خو نن مونږ بچ کړه.“ (۱۵) نو هغوی د پردو معبودانو نه ځان خلاص کړو او د مالک خدای عبادت یې وکړو، نو د بنی اسرائیلو په تکلیف باندې د هغه زړه وسوزېدو. (۱۶) بیا د عمونیانو لښکر د جنگ دپاره تیارې وکړو او په جلعاد کښې یې خپمې ولگولې. بنی اسرائیل هم راغونډ شول او په مصفاه کښې یې خپمې ولگولې. (۱۷) هلته خلقو او د بنی اسرائیلو د قبیلو مشرانو یو بل ته وئیل، ”څوک چې په عمونیانو باندې وپومبې حمله وکړی نو هغه به د جلعاد په ټولو خلقو باندې مشر شی.“

۱۱ د جلعاد یو بهادر فوجی افتتاح د یوې کنجرې زوی وو. د هغه د پلار هم جلعاد نوم وو. (۱) د جلعاد د خپلې ښځې نه نور زامن هم وو او کله چې هغوی لوی شول، نو

اِفتاح يې مجبور کړو چې د کور نه لاړ شی. هغوی هغه ته وویل، ”تا ته به زمونږ د پلار په میراث کښې هیڅ هم نه ملاویږی، ته د بلې ښځې زوی یې.“ (۳) اِفتاح د خپلو وروڼو نه وتښتېدو او د طوب په مُلک کښې اوسېدو. هلته د بې‌کاره بدمعاشانو ډله د هغه سره شوه او هغوی به د هغه سره گرځېدل. (۴) لږه موده پس عمونيان د بنی اسرائیلو خلاف جنگ له لارل. (۵) کله چې داسې وشول نو د جلعاد مشران لارل چې اِفتاح د طوب مُلک نه واپس راولی. (۶) هغوی وویل، ”راشه او د عمونيانو خلاف په جنگ کښې زمونږ مشر شه.“ (۷) خو اِفتاح ورته وویل، ”تاسو زما نه دومره نفرت وکړو چې دې ته مو مجبور کړم چې د خپل پلار د کور نه لاړ شم. اوس چې تاسو په تکلیف کښې یئ نو ما له ولې راغلی یئ؟“ (۸) هغوی اِفتاح ته وویل، ”اوس مونږ تا له ځکه راولېس شو چې غواړو چې مونږ سره لاړ شي او د عمونيانو سره جنگ وکړې او د جلعاد د ټولو خلقو مشري وکړې.“ (۹) اِفتاح هغوی ته وویل، ”ښه ټیک ده که تاسو ما د ځان سره واپس بوځئ چې عمونيانو سره جنگ وکړم او مالک خدای ما له فتح راکړی، نو زه به ستاسو مشر شم.“ (۱۰) هغوی ورته په جواب کښې وویل، ”مونږ ته منظوره ده. مالک خدای زمونږ گواه دے.“ (۱۱) نو اِفتاح د جلعاد مشرانو سره لاړو او خلقو هغه د قبیلو مشر او فوجی مشر جوړ کړو. اِفتاح په مصفاه کښې د مالک خدای په وړاندې خپل د تړون خبرې بیان کړې. (۱۲) بیا اِفتاح د عمون بادشاه له پېغام وړونکی ولېږل چې ورته ووائی، ”ته زمونږ سره څه لانجه لرې؟ تا زمونږ په مُلک باندې ولې حمله کړې ده؟“ (۱۳) د عمون بادشاه د اِفتاح پېغام وړونکو ته جواب ورکړو، ”کله چې بنی اسرائیلیان د مصر نه راووتل، نو هغوی د ارنون سیند نه واخله تر یبوق سیند او د اُردن سیند پورې زما مُلک ونيولو. نو اوس به ته ما له دا بغېر د جنگ جگړې واپس راکوې.“ (۱۴) اِفتاح د عمون بادشاه ته واپس پېغام وړونکی ولېږل (۱۵) چې داسې ورته ووائی، ”دا رښتیا نه دی چې بنی اسرائیلو د موآب یا د عمون مُلک نیولے دے. (۱۶) داسې وشول یعنې کله چې بنی اسرائیلیان د مصر نه لارل، نو هغوی د صحرا په لاره بحرِ قُلم ته روان شول او قادس ته راغلل. (۱۷) بیا هغوی د ادوم بادشاه له پېغام وړونکی ولېږل چې اجازت ترې نه وغواړی

چې د هغه په مُلک کښې تېر شی. خو د ادوم بادشاه هغوی نه پرېښودل. هغوی د موآب بادشاه ته هم ووئیل، خو هغه هم پرې نه ښودل چې د هغه په مُلک کښې تېر شی. نو بنی اسرائیلیان په قادس کښې ایسار شول. (۱۸) بیا هغوی په صحرا کښې روان وُو، د ادوم او د موآب مُلک نه تاوېدل تر دې پورې چې د موآب نمرخاته طرف ته راغلل چې د ارنون سیند بل طرف ته وو. هغوی هلته خېمې ولگولې، خو هغوی د ارنون نه پورې نه وتل ځکه چې دا د موآب د حد پوله وه. (۱۹) بیا بنی اسرائیلو په حسبون کښې د اموریانو بادشاه سیحون ته پېغام وړونکی ولېږل، چې د هغه نه اجازت وغواړی چې هغوی د هغه په مُلک کښې تېر شی او خپل مُلک ته لاړ شی. (۲۰) خو سیحون بنی اسرائیلیان تېرېدو ته نه پرېښودل ځکه چې په هغوی بې اعتباره وو. هغه خپل ټول لښکر راغونډ کړو، په یهض کښې یې خېمې ولگولې او په بنی اسرائیلو یې حمله وکړه. (۲۱) خو مالک خدای د بنی اسرائیلو خدای پاک، بنی اسرائیلو له په سیحون او د هغه په لښکر باندې فتح ورکړه. نو بنی اسرائیلو د هغه اموریانو هغه ټوله علاقه قبضه کړه کوم چې په هغه مُلک کښې اوسېدل. (۲۲) هغوی په جنوب کښې د ارنون نه واخله په شمال کښې تر یبوق پورې او نمرخاته طرف ته د صحرا نه واخله نمرپرپواته طرف ته د اردن سیند پورې د اموریانو ټوله علاقه قبضه کړه. (۲۳) نو دا مالک خدای د بنی اسرائیلو خدای پاک وو چا چې د خپلو خلقو بنی اسرائیلو دپاره اموریان وشرل. (۲۴) چې تاسو له څه هم ستاسو معبود کموس درکړی دی نو هغه به ستاسو سره وی. خو چې مالک خدای، زمونږ خدای پاک مونږ له څه هم راکړی دی هغه به زمونږ سره وی. (۲۵) ستاسو خیال دا دے څه چې تاسو د موآب د بادشاه د صفور د زوی بلق نه ښه یی؟ هغه کله بنی اسرائیلو ته د جنگ دعوت ورکړے دے څه؟ هغه کله زمونږ خلاف جنگ کړے دے څه؟ (۲۶) بنی اسرائیلو درې سوه کالو راسې حسبون او عیروعیر او د دې نه گېرچاپېره ښارونه او د ارنون سیند په غاړه ټول ښارونه قبضه کړی دی. تاسو په هغه وخت هغه واپس ولې نه وُو نیولی؟ (۲۷) نه، ما ستاسو سره هیڅ بد نه دی کړی. تاسو دا بد کوئ چې زما سره جنگ کوئ. مالک خدای قاضی دے. هغه به نن د بنی اسرائیلو او عمونیانو په مینځ کښې

فېصله وکړې چې څوک په حقه دی. (۲۸) خو د عمون بادشاه، د افتتاح د طرف نه دې پېغام ته هیڅ پام ونه کړو. (۲۹) بیا د مالک خدای روح په افتتاح نازل شو. هغه په جلعاد او په منسی کښې تېر شو او په جلعاد کښې مصفاه ته راوایس شو او د هغه خدای نه یې د عمونیانو خلاف روان شو. (۳۰) افتتاح د مالک خدای دپاره دا منښته ومنله، ”که تۀ ما له په عمونیانو باندې فتح راکړې، (۳۱) که زۀ واپس په خبر سره راورسېدم او څوک هم چې زما د کور نه ورومبې زما سره د ملاوېدو دپاره راووتل نو هغه به د مالک خدای وی نو هغه څیز به هغه ته د سوزېدونکې نذرانې په توګه پېش کړم.“ (۳۲) نو افتتاح د عمونیانو سره جنګ دپاره د سیند نه پورې وتلو او مالک خدای هغه له فتح ورکړه. (۳۳) هغه د عیروعیر نه واخله، د منیت نه ګېرچاپېره علاقه او تر ابیل کرامیم پورې ټول شل ښارونه وران کړل. هلته یو لوی قتل عام وو او عمونیانو د بنی اسرائیلو نه شکست وخورو.

د افتتاح لور

(۳۴) کله چې افتتاح واپس په مصفاه کښې کور ته لاړو، هلته د هغه لور د هغه سره ملاوېدو له راروانه وه، ګډېده او تمبل یې وهلو. هغه یې اېک یوه لور وه، د هغه نور زامن او لوڼه نه وې. (۳۵) کله یې چې هغه ولیده، نو هغه د خفګان نه خپلې جامې وشلولې او وې وئیل، ”اے زما لورې، زۀ خو به تباہ او برباد شم. ما چې د مالک خدای سره کوم لوظ کړې دے، زۀ خو هغه نه شم ماتولے.“ (۳۶) هغې ورته ووئیل، ”که تا د مالک خدای سره وعده کړې وی نو تا چې څۀ وئیلی دی نو هم هغه شان ما سره وکړه، ځکه چې مالک خدای ستا دشمنانو عمونیانو نه بدل واخستلو.“ (۳۷) خو هغې خپل پلار ته ووئیل، ”تۀ زما دپاره دا یو کار وکړه، دوه میاشتي ما یواځې پرېږده، چې زۀ د خپلو ملګرو سره د غرونو په علاقه کښې سرگردانه وګرځم او ماتم وکړم ځکه چې زۀ په پېغلتوب کښې مړه کېرم.“ (۳۸) هغه ورته ووئیل چې، ”لاړه شه،“ او دؤو میاشتو له یې لرې ولېږله. هغه د خپلو ملګرو سره د غرونو علاقې ته لاړه او ماتم یې وکړو ځکه چې

هغه بې اولاده او بې واده مړه کېدله. (۳۹) دوه مياشتې پس هغه واپس خپل پلار له راغله. هغه هم هغه شان وکړل چې څنگه يې د مالک خدای سره لوظ کړې وو. او هغه په پېغلتوب کېنې مړه شوه او د يو سړي سره يې هم تعلق نه وو لرلې نو داسې په بنی اسرائیلو کېنې د دې نه يو رواج جوړ شو (۴۰) چې بنځې به هر کال څلور ورځې تلې چې د جلعاد د افتتاح د لور دپاره ماتم وکړي.

افتاح او افرائيميان

۱۲ (۱) د افرائيم سړي د جنگ دپاره تيار شول، هغوی د اردن سيند نه صفون ته پورې وتل او افتتاح ته يې ووتل، ”ته د عمونيانو سره جنگ دپاره د حد پولې نه ولې واورېدلې او مونږ دې راونه غوښتلو چې تا سره لاړ شو؟ مونږ به ستا کور سره تا وسوزوو.“ (۲) خو افتتاح هغوی ته ووتل، ”زما او زما د خلقو د عمونيانو سره يوه سخته لانه وه. ما تاسو راوغوښتلې، خو تاسو زه د هغوی نه بچ نه کړم. (۳) کله چې ما ته پته ولگېده چې تاسو زما د بچ کولو دپاره رانه غلې، نو ما خپل ژوند په خطر کېنې واچولو او د حد پولې نه واورېدم چې د هغوی سره جنگ وکړم او مالک خدای ما له په هغوی باندې فتح راکړه. نو اوس تاسو ما سره جنگ کولو له ولې راغلی یی؟“ (۴) بيا افتتاح د جلعاد ټول سړي راغونډ کړل، د افرائيم د سړو سره يې جنگ وکړو او هغوی له يې شکست ورکړو ځکه چې د افرائيم خلقو وئیلی و او چې، ”تاسو جلعاديان تش د افرائيم او منسی مفروران یی.“ (۵) د دې دپاره چې افرائيميان تښتېدو ته پرې نه ردی، جلعاديانو هغه ځايونه ونيول چې چرته هغوی د اردن نه پورې وتلې شول. کله چې به يو افرائيمي هم د تښتېدو کوشش کولو نو هغه به د پورې وتو اجازت غوښتو او د جلعاد سړو به ترې نه تپوس کولو، ”ته د افرائيم د قبيلې يې څه؟“ که هغه به ووتل چې، ”نه،“ (۶) هغوی به ورته ووتل چې، ”سبوليت ووايه.“ خو هغه به ورته په جواب کېنې ”سبوليت“ ووتل ځکه چې هغه به دا ټکې صحيح نه شو وئیلې. نو هغه به يې ونيولو او

د اردن سيند نه د پورې وتو په حياء کښې به يې ووژلو. په هغه وخت کښې دوه څلوېښت زره افرائيميان ووژلې شول. (۷) افتاح شپږ کاله د بنی اسرائيلو قاضی وو. بيا هغه مړ شو او په جلعاد کښې په يو ښار کښې ښخ شو.

ابسان، ايلون او عبدون

(۸) د افتاح نه پس، د بيت لحم ابسان د بنی اسرائيلو قاضی شو. (۹) د هغه دېرش زامن او دېرش لوڼه وې. هغه خپلې لوڼه د خپلې قبيلې نه بهر واده کړې او خپلو زامنو له يې دېرش ښځې د پردو قبيلو نه واده کړې. ابسان اووه کاله د بنی اسرائيلو قاضی وو، بيا هغه مړ شو او په بيت لحم کښې ښخ شو. (۱۱) د ابسان نه پس، د زبولون ايلون لس کاله د بنی اسرائيلو قاضی شو. (۱۲) بيا هغه مړ شو او د زبولون په علاقه په ايلون کښې ښخ شو. (۱۳) د ايلون نه پس، د فرعاتون نه د هليل زوی عبدون د بنی اسرائيلو قاضی شو. (۱۴) د هغه څلوېښت زامن او دېرش نمسی وو، چې هر يو په خپل خر باندې سورلی کوله. عبدون اته کاله د بنی اسرائيلو قاضی وو، بيا هغه مړ شو او په فرعاتون کښې ښخ شو چې دا حياء د عماليقيانو د غرونو په ملک کښې د افرائيم په علاقه کښې وو.

د سمسون پېدا کېدل

۱۳ (۱) بنی اسرائيلو د مالک خدای خلاف بيا گناه وکړه، نو هغه فلسطين پرېښودل چې څلوېښت کاله پرې حکومت وکړی. (۲) په هغه وخت کښې د صرعا په ښار کښې د دان قبيلې يو سره وو چې نوم يې منوحه وو، د هغه ښځه شنده وه او بچی يې نه وو. (۳) د مالک خدای فرېسته هغې ته راڅرگنده شوه او ورته يې وفرمائيل، ”ته هيڅکله د بچو د پېدا کېدو جوگه شوې نه يې، خو ته به زر اميدواره شې او يو زوی به دې وشي. (۴) خيال کوه چې مې يا شراب ونه څښې او نه چې حرام څيز وخورې، (۵) او ستا د

زوی پېدا کېدو نه پس هیڅکله چې د هغه وېبسته پرې نه کړې، ځکه چې د هغه د پېدا کېدو د ورځې نه به هغه خدای پاک ته د نذیر په حیثیت وقف وی. هغه به د فلسطیانو نه د بنی اسرائیلو بچ کول شروع کړی.“ (۶) بیا هغه بنځه لاره او خپل خاوند ته یې ووئیل،

”د خدای پاک یو سرې ما له راغلو، هغه د خدای پاک د فرېستې په شان هیبتناک بنکارېدو. ما د هغه نه تپوس ونه وکړو چې د کوم خدای نه راغلی یې، نو هغه ما ته خپل نوم هم ونه بنودلو. (۷) خو هغه ما ته وفرمائیل چې زه به امیدواره شم او یو زوی به مې وشي. هغه راته وفرمائیل چې مې یا شراب مې څښه او نه چې حرام څیز وخورې، ځکه چې تر کومې پورې هغه ماشوم ژوندی وی نو هغه به خدای پاک ته د نذیر په حیثیت وقف وی.“ (۸) نو منوحه مالک خدای ته سوال وکړو، ”مالک خدایه، د خدای پاک هغه سرې کوم چې تا رالېږلې وو هغه پرېږده چې بیا مونږ له راشي او مونږ ته وېشای چې کله هغه هلک پېدا شي نو مونږ د هغه سره څه وکړو.“ (۹) منوحه چې کوم سوال کړی وو نو خدای پاک هم هغه شان وکړل او چې کله هغه بنځه په پټو کېښې ناسته وه نو د خدای پاک هغه فرېسته ورله واپس راغله، خو د هغې خاوند منوحه د هغې سره نه وو. (۱۰) نو هغې سمدستی منډه کړه او خپل خاوند ته یې ووئیل، ”گوره، هغه بله ورځ چې کوم سرې ما له راغلی وو هغه بیا ما ته څرگند شوی دی.“ (۱۱) منوحه پاڅېدو او خپلې بنځې پسې لاړو. هغه سرې له ورغلو او تپوس یې ترې نه وکړو، ”آیا ته هغه سرې یې څه چا چې زما د بنځې سره خبرې کولې؟“ هغه جواب ورکړو، ”آو، زه هم هغه یم.“ (۱۲) نو منوحه ترې نه تپوس وکړو، ”کله چې ستا خبره رېستیا شي، نو د هغه هلک د ژوند اصول به څه وی او د هغه کار به څه وی؟“ (۱۳) د مالک خدای فرېستې ورته وفرمائیل، ”ستا بنځه به دا خبره یقیني کړی چې هغه هر څه وکړی چې څه ما ورته وئیلی دی. (۱۴) هغه به داسې یو څیز هم نه خوری چې د انګورو باغ نه راځي، هغه به یو قسم مې هم نه څښی او نه به حرام څیز خوری. هغه به خامخا هغه هر څه کوی چې ما ورته وئیلی دی.“ (۱۵-۱۶) منوحه ته پته نه وه چې دا د مالک خدای فرېسته ده، نو هغه ورته ووئیل، ”مونږ سره لږ ایسار شه او مونږ پرېږده چې تا له یو د چېلې بچې پوخ

ڪڙو.“ خو فرڀڻتي ورتي و فرمائيل، ”ڪه زه ستاسو سره ايساره شم، نو زه به ستاسو خوراڪ نه خورم. ڪه تاسو دا پخول غوارئ، نو دا مالڪ خدائ ته د نذراني په توگه وسوزوي.“ (١٧) منوحه ورتي و وئيل، ”مونڙ ته خپل نوم و بنايه، چي ڪله ستا خبره رڀڻيا شي نو مونڙ به ستا عزت و ڪڙو.“ (١٨) فرڀڻتي ورتي و فرمائيل، ”ته زما د نوم تپوس ولي ڪوي؟ دا يو داسي عجيبه نوم دے چي ته به ورباندي پوهه نه شي.“ (١٩) نو منوحه د چپلي يو بچي او خه غله واخستله او د گت په قربانگاه باندي پي مالڪ خدائ ته پيش ڪري. او چي ڪله منوحه او د هغه بنخي ورتي ورتي ڪتل نو مالڪ خدائ يو عجيبه ڪار و ڪري. (٢٠-٢١) په ڪوم وخت ڪڀني چي د قربانگاه نه لمبي ختلي، نو منوحه او د هغه بنخي وليدل چي د مالڪ خدائ فرڀڻتي د اور په لمبو ڪڀني بره آسمان ته وختله او منوحه او د هغه بنخي پرمخي په زمڪي پرپوتل. خو هغوي هغه سرے بيا و نه ليدو نو هغوي ته پته ولگهده چي دا د مالڪ خدائ فرڀڻتي وه. (٢٢) منوحه خپلي بنخي ته وئيل، ”په دي ڪڀني خه شڪ نشته چي مونڙ به مره شو، ڪه چي مونڙ خدائ پاڪ ليدلے دے.“ (٢٣) خو بنخي پي جواب و رکرو، ”ڪه مالڪ خدائ زمونڙ وڙل غوڀڻتلي، نو هغه به هيڅڪله زمونڙ نذراني نه قبلولي، نو هغه به مونڙ ته دا هر خه نه ڀڻودلے او نه به پي راته دا خبري ڪري وي.“ (٢٤) نو د هغه د بنخي يو زوي و شو او سمسون نوم پي ورباندي ڪڀڻودو. هغه ماشوم لوئيدو او مالڪ خدائ برکت و رکرو. (٢٥) او د مالڪ خدائ روح هغه په هغه وخت ڪڀني تڪري ڪري چي ڪله هغه د صرعا او استال په مينخ ڪڀني د دان په ڪمپ ڪڀني وو.

د سمسون واده

١٤ (١) يوه ورغ سمسون تمت ته لارو، هلته پي يوه پيغله فلستي وليده. (٢) هغه واپس ڪور ته لارو او خپل مور پلار ته پي و فرمائيل، ”په تمت ڪڀني ما يوه فلستي جيني ليدلي ده او اوس هغه ما ته واده ڪري.“ (٣) خو مور پلار پي ورتي و وئيل، ”ستا په

خپلوانو يا زمونږ په ټولو خلقو کښې جينې نشته څه، چې ته خامخا ځې او په ناسته فلسټيانو کښې جينې کوې؟“ خو سمسون خپل پلار ته وفرمائيل، ”هغه جينې ما له وکړه ځکه چې هغه مې خوښه ده.“ (٤) مور پلار ته يې دا پته نه وه چې په دې کار کښې د مالک خدائ لاس وو، ځکه چې مالک خدائ د فلسټيانو سره د جنگ دپاره يوه موقع لټوله. په هغه وخت کښې فلسټيانو په بنی اسرائیلو باندې حکومت کولو. (٥) نو سمسون د خپل مور پلار سره تمت ته لاړو. کله چې هلته هغوی د انگورو په باغونو کښې تېرېدل، هغه آواز واورېدو چې يو ځوان زمرې هغه ته مخامخ غوربږی. (٦) د مالک خدائ روح ناڅاپه په هغه نازل شو او سمسون يې تکړه کړو او په تشو لاسونو يې زمرې ټوټې ټوټې کړو، لکه چې دا د چپلی بچې وی. خو هغه خپل مور پلار ته د دې په حقله ونه وئيل. (٧) بيا هغه لاړو او د هغه جينې سره يې خبرې وکړې او هغه يې خوښه شوه. (٨) يو څو ورځې پس سمسون د هغې سره واده کولو دپاره واپس لاړو. په لاره کښې هغه راوگرځېدو چې د هغه ازمری لاش وگوری چې کوم يې وژلې وو او هغه وليدل چې د دې په لاش کښې دننه پېرې مچې او شات هم وو. (٩) هغه شات د لاسونو سره راويستل او په روانه کښې يې خوړل. بيا هغه خپل مور او پلار له هم يوړل او لږ يې ترې نه ورکړل او هغوی هم وخوړل، خو سمسون ونه فرمائيل چې دا شات يې د مړ ازمری نه راويستلی دی. (١٠) د هغه پلار د هغه جينې کور ته لاړو او سمسون هلته لويه مېلمستيا وکړه. هلته د ځوانانو دا رواج وو. (١١) کله چې فلسټيانو هغه وليدو، نو هغوی دېرش ځوانان ملگری وروپېرل چې د هغه سره ايسار شی. (١٢) - (١٣) سمسون هغوی ته وفرمائيل، ”زه به ستاسو نه د يو سخت سوال ټپوس وکړم. که تاسو يې ما له د روتې په دې اوو ورځو کښې جواب راکړو، نو زه به تاسو له د کتان دېرش چوغې او دېرش جوړه جامې درکړم. خو که جواب مو رانه کړو نو ما له به تاسو د کتان دېرش چوغې او دېرش جوړه جامې راکوئ.“ هغوی ورته وئيل، ”مونږ ته خپل سخت سوال ووايه، چې مونږ يې واورو.“ (١٤) هغه ورته وفرمائيل، ”د خوړونکي نه د خوراک څه شے راووتلو، د تکړه شی نه څه خوړ شے راووتلو.“ درې ورځې وروستو هم هغوی د دې سخت سوال جواب

ورنه ڪڙي شو. (۱۵) په څلورمه ورځ هغوى د سمسون بنځي ته ووييل، ”خپل خاوند وغولوه چې مونږ ته د دې سخت سوال مطلب وبنائي. ڪه تا ونه بشودلو نو مونږ به ستا د پلار په کور اور ولگوو او تا به هم په کبني وسوزوو. تا مونږ د دې دپاره راغونښتي يو څه چې غريبانان شو؟ ڪه داسي نه ده؟“ (۱۶) نو د سمسون بنځه په ژړا هغه له ورغله او ورته يې ووييل، ”ته زما سره مينه نه ڪوي. ته زما نه ڪرکه ڪوي. تا زما د خلقو نه د سخت سوال تپوس وکړو او ما ته دې ونه وييل چې د دې مطلب څه دى.“ هغه ورته وفرمائيل، ”گوره، ما خپل مور پلار ته هم نه دى ويلى. نو زه تا ته ولې ووايم؟“ (۱۷) هغې د دې په حقله د خبرات په ټولو اوو ورځو کبني ژړل. خو په اوومه ورځ هغه ورته د دې سخت سوال مطلب وبنودلو، ځکه چې هغې د دې په حقله هغه ډېر تنگ کړو. بيا هغې فلسطينانو ته ووييل. (۱۸) نو په اوومه ورځ د نمر پرېوتو نه مخکې، د ښار سپرو هغه ته ووييل، ”د شاتو نه به خوږ څه شى وي؟ د ازمرى نه به تکره څه شى وي؟“ سمسون ورته په جواب کبني وفرمائيل، ”که تاسو زما په غوا يوې نه وې ڪړې، نو تاسو به د دې سخت سوال جواب نه وې راکړې.“ (۱۹) د مالک خدائى روح ناڅاپه په هغه باندې راغلو او هغه يې تکره کړو او هغه لاندې اسقلون ته لاړو، چرته چې يې دېرش سپرى ووژل، جامې يې تربنه وويستلې او د هغوى جامې يې هغه سپرو له ورکړې چا چې هغه سخت سوال حل کړې وو. د هغې نه پس هغه واپس د خپل پلار کور ته لاړو، چې څه شوى و او په هغې باندې سخت غصه وو، (۲۰) او د سمسون بنځه هغه سپرى له ورکړې شوه چې کوم د هغه په واده کبني د هغه ښه ملگرې وو.

پينځلسم باب

۱۵ لږه موده وروستو سمسون د غنمو د لوی په وخت کبني د خپلې بنځې سره ملاوېدو دپاره لاړو او يو د چپلې بچي يې ورله بوتلو. هغه د هغې پلار ته وفرمائيل، ”زه غواړم چې د خپلې بنځې کوټي ته لاړ شم او ورسره څلمم.“ خو د هغې پلار هغه دننه نه

پرېښودو. (۲) هغه سمسون ته ووييل، ”په حقيقت کېنې زما خيال دا وو چې ته د هغې نه کرکه کوې، نو ما هغه ځکه ستا ښه ملگرې له ورکړه. خو کشره خور يې ترې نه ښائسته ده، د هغې په ځای دا وکړه.“ (۳) سمسون وفرمائيل، ”دا ځل چې زه د فلسطينانو سره څه کوم نو د هغې الزام دې په ما نه شي لگولې.“ (۴) نو هغه لارو او درې سوه لومبرې يې ونيولې. د دؤو دؤو لومبرو لکې يې وتړلې او د دې په غوتو کېنې يې چراغونه کېښودل. (۵) بيا هغه چراغونه بل کړل او لومبرې يې د فلسطينانو فصلونو طرف ته پرېښودلې. نو داسې هغه گېډې شوې فصل او ولاړ فصل يې وسوزولو او د انگورو او زيتونو باغونه يې هم ورسره وسوزول. (۶) کله چې فلسطينانو تپوس وکړو چې، ”دا چا کړی دی؟“ نو هغوی خبر شول چې دا سمسون کړی دی، ځکه چې د تمت يو سړی يعنې د هغه سخر، د سمسون ښځه د سمسون ملگرې له ورکړې وه. نو فلسطين لارل او هغه ښځه او د هغې پلار يې په اور وسوزول. (۷) سمسون هغوی ته وفرمائيل، ”چې تاسو دا کار کړې دې نو په دې وجه زه قسم خورم چې تر هغې پورې به زه قنار نه شم چې ترڅو پورې مې ستاسو نه بدل نه وي اخستې.“ (۸) نو هغه په دوی باندې سخته حمله وکړه او ډېر کسان يې ترې نه ووژل. بيا هغه لارو او د ايتام غر په يو غار کېنې ايسار شو.

د سمسون د فلسطينانو نه بدل اخستل

(۹) فلسطين راغلل او په يهوداه کېنې يې خېمې ولگولې او د لحي په ښار يې حمله وکړه. (۱۰) د يهوداه سړو د هغوی نه تپوس وکړو، ”تاسو په مونږ باندې ولې حمله کوئ؟“ هغوی په جواب کېنې ورته ووييل، ”مونږ د دې دپاره راغلي يو چې سمسون قېدې بوځو او هم هغه شان ورسره وکړو چې څه يې زمونږ سره کړی و.“ (۱۱) نو د يهوداه درې زره سړي د ايتام د غره هغه غار ته لارل او سمسون ته يې ووييل، ”تا ته پته نشته څه چې فلسطين په مونږ باندې حکومت کوی؟ تا مونږ سره څه کړی دی؟“ هغه

جواب ورکړو، ”ما د هغوی سره هم هغه شان وکړل چې څه یې زما سره کړی ؤو.“ (۱۲)

هغوی ووئیل، ”مونږ دلته د دې دپاره راغلی یو چې تا وتړو، نو داسې به تا هغوی ته په حواله کړو.“ سمسون وفرمائیل، ”ما ته قسم وخورئ چې تاسو به په خپله ما نه وژنئ.“

هغوی ورته ووئیل، ”نیک ده، مونږ به صرف تا وتړو او هغوی ته به دې حواله کړو. (۱۳)

مونږ تا نه وژنو.“ نو هغوی هغه په دؤو نوؤ پړو وتړلو او د غره نه یې په زور بوتلو. (۱۴)

کله چې هغه لحي ته راغلو، نو فلسټیانو د هغه طرف ته منډې وهلې او هغه ته یې چغې وهلې. د مالک خدای روح ناخپه هغه تکره کړو، نو هغه د خپلو لاسونو او متو نه تاو شوی پړی داسې وشلول لکه چې سوزېدلی تارونه وی. (۱۵) بیا هغه د خر د ژامنې یو تازه هډوکه وموندو. هغه ورټیټ شو او راوچت یې کړو او زر سپری یې ورباندې ووژل.

(۱۶) او هغه ووئیل، ”د خر د ژامنې هډوکی سره ما زر سپری ووژل، د خر د ژامنې هډوکی سره ما هغوی پېرې پېرې کړل.“ (۱۷) د هغې نه پس هغه د ژامنې هډوکه وغورزولو. چرته چې دا کار وشو نو د هغه ځای نوم د ژامنې غر شو. (۱۸) بیا سمسون سخت ترې شو، نو هغه مالک خدای ته فریاد وکړو او وې فرمائیل، ”تا ما له دا لویه فتح راکړې ده، اوس زه د تندې نه مرم او د ناسته په لاسونو کښې به وغورزېږم؟“ (۱۹)

نو خدای پاک هلته د لحي په زمکه کښې یو خالی ځای کولاو کړو او اوبه ترې نه راووتلې. سمسون اوبه وڅښلې او تازه دم شو. نو هغه په دې باندې دا نوم کېښودو، ”د چغې وهونکی چینه“ او دا تر اوسه پورې په لحي کښې ده. (۲۰) د فلسټیانو په دور کښې سمسون شل کاله د بنی اسرائیلو قاضی وو.

سمسون په غزه کېښي

۱۶ (۱) سمسون یوه ورځ فلسټی ښار غزه ته لاړو، هلته د یوې کنجرې سره ملاو شو او د هغې سره ځملاستو. (۲) د غزه خلقو ته پته ولگېده چې سمسون هلته دے، نو هغوی هغه ځای نه گېره واچوله او د ښار په دروازه کېښي یې ټوله شپه د هغه انتظار

وکړو. ټوله شپه هغوی غلی ؤو، د خپلو ځانونو سره یې دا سوچ کولو چې، ”د سحر رڼا پورې به مونږ انتظار وکړو او بیا به هغه ووژنو.“ (۳) خو سمسون تر نیمې شپې پورې د کنجرې سره پروت وو. بیا هغه پاڅېدو او د ښار دروازه یې ونيوله او د تمبو، دُرشلو، تالو او هر څه سره یې وویستله. هغه دا په خپلو اوږو باندې کېښودل او د هغه غر سر پورې یې یوړل چرته نه چې خبرون ښکارېدو.

سمسون او دلیل

(۴) د هغې نه پس، سمسون په یوه ښځه باندې مټین شو چې نوم یې دلیل وو، چې هغه د سورق په مېدان کېنې اوسېده. (۵) هغه پینځه فلسټی بادشاهان هغې له لارل او ورته یې وویل، ”سمسون وغولوه چې تا ته ووائی چې هغه دومره تکړه ولې دے او مونږ په هغه باندې څنگه غالب راتلے شو، چې وې تړو او کمزورے یې کړو. مونږ هر یو به تا له یوولس سوه د سپینو زرو سیکې درکړو.“ (۶) نو دلیلی سمسون ته وویل، ”مهربانی وکړه ما ته ووايه چې تہ په څه څیز دومره تکړه یې. که څوک تا تړل او کمزورے کول وغواړی نو هغه داسې څنگه کولے شی؟“ (۷) سمسون ورته په جواب کېنې وفرمائیل، ”که هغوی د لیندې په اوو نوؤ مزو باندې ما وتړی چې هغه تازه وی او اوچ شوی نه وی، نو زه به د نورو په شان کمزورے شم.“ (۸) نو فلسټی بادشاهانو دلیلی له د لیندې اووه مزی راوړل چې اوچ شوی نه ؤو او هغې پرې سمسون وتړلو. (۹) په بله کوټه کېنې د هغې څه سپرو انتظار کولو، نو هغې چغه کړه، ”سمسونه، ستا د نیولو دپاره فلسټیان راغلی دی.“ خو هغه د لیندې مزی داسې وشلول لکه چې په تارونو باندې اور ولگی او وشلیږی. خو هغوی ته بیا هم د هغه د طاقت د راز پته ونه لگېده. (۱۰) دلیلی سمسون ته وویل، ”گوره، تا زما نه بې وقوفه جوړه کړې ده او ما ته دې دروغ وویل. اوس ما ته ووايه چې تہ څنگه ښه تړلے کېدے شی.“ (۱۱) هغه ورته وفرمائیل، ”که هغوی ما په داسې رسو باندې وتړی چې هیڅکله هم استعمال شوې نه وی، نو زه به د نورو په شان

کمزورے شم. ﴿۱۲﴾ نو دلیلی نوې رسی راوړې او هغه یې پرې وتړلو. بیا هغې چغه کړه،
 ”سمسونه، ستا د نیولو دپاره فلسطیان راغلی دی.“ هغه سرو په بله کوټه کښې انتظار
 کولو. نو هغه رسی د تارونو په شان د خپلو متونو نه وشلولې. ﴿۱۳﴾ دلیلی سمسون ته
 وویل، ”تا تر اوسه پورې زما نه کم عقله جوړه کړې ده او ما ته دروغ وایې. ما ته ووايه
 چې ته څنگه ښه ترلې کېدې شي.“ هغه ورته وفرمائیل، ”که ته زما د وېستو اووه
 کونسی د جامو په خپله کېدې کښې وگنډې او د کېدې په سیخ پورې یې وتړې، نو زه به د
 نورو په شان کمزورې يم.“ ﴿۱۴﴾ دلیلی هغه په آرام سره اوده کړو، د هغه د وېستو اووه
 کونسی یې وگنډلې او د کېدې په سیخ پورې یې وتړلې او چغه یې کړه، ”سمسونه، ستا د
 نیولو دپاره فلسطیان راغلی دی.“ خو هغه پاڅېدو او خپل وېسته یې د هغه کېدې نه
 خلاص کړل. ﴿۱۵﴾ نو هغې ورته وویل، ”ته څنگه وایې چې زما سره مینه کوې، کله چې
 ته په ما اعتبار هم نه کوې؟ تا درې ځل زما نه کم عقله جوړه کړه او تا بیا هم ما ته ونه
 وئیل چې ته په څه باندې دومره تکړه یې.“ ﴿۱۶﴾ هغې به هره ورځ د هغه نه تپوس کولو.
 هغې هغه دومره تنگ کړې وو چې پوزې له ترې راغلو. ﴿۱۷﴾ نو سمسون آخر کښې هغې
 ته رښتیا وئیل، ”زما وېسته هیڅکله هم نه دی کل شوی. زما د پیدا کېدو د وخت نه زه
 خدای پاک ته د نذیر په حیثیت وقف يم. که زما وېسته کل شوی وې، نو زما طاقت به
 ختم شوې وو او د نورو په شان به کمزورې وم.“ ﴿۱۸﴾ کله چې دلیلی ته پته ولگېده چې
 هغه ورته ټول راز وښودلو، نو هغې فلسطی بادشاهانو ته یو پیغام ولېږلو او ورته یې
 وویل، ”تاسو یو ځل بیا راشئ. سمسون ما ته رښتیا وئیلی دی.“ نو هغوی راغلل او د
 ځان سره یې پېسې هم راوړې. ﴿۱۹﴾ دلیلی په آرام سره سمسون په خپل غېږ کښې اوده
 کړو او بیا یې سرې راوغوښتلو، چې هغه د سمسون د وېستو اووه څنې کلې کړې. نو
 داسې هغه یې په تکلیف کښې واچولو ځکه چې د هغه طاقت ختم شو. ﴿۲۰﴾ بیا هغې چغه
 کړه، ”سمسونه، ستا د نیولو دپاره فلسطیان راغلی دی.“ هغه پاڅېدو او خیال یې دا وو
 چې زه به د مخکښې په شان ځان خلاص کړم او آزاد به شم. خو هغه ته پته نه وه چې
 مالک خدای هغه پرېښی وو. ﴿۲۱﴾ فلسطیانو هغه ونيولو او سترگې یې ترې نه وویستلې.

هغه يې غزه ته بوتلو او د زېرو په زنجیرونو باندې يې وتړلو او په قېد کښې ترې نه د مېچني د تاوولو کار اخستلو. (۲۲) خو د هغه وېښته بيا راوشول.

د سمسون مرگ

(۲۳) فلسټي بادشاهان راغونډ شول چې جشن وکړي او خپل خدائ دجون ته يوه لويه قرباني پېش کړي. هغوی ووئيل، ”زمونږ خدائ مونږ له زمونږ په دشمن سمسون باندې فتح راکړې ده.“ (۲۴-۲۵) نو هغوی خوشحالي کوله او هغوی ووئيل، ”سمسون راوغوړئ او راځئ چې په هغه پورې ټوقې وکړو.“ کله چې هغوی سمسون د قېد نه راوويستلو، نو هغوی ورپورې ټوقې کولې او د ستنو په مينځ کښې يې ودرولې وو. کله چې خلقو هغه ولېدلو، نو هغوی د خپل خدائ ثناء صفت کولو، ”زمونږ خدائ زمونږ په دشمن باندې فتح راکړې ده، چا چې زمونږ ملک وران کړو او زمونږ ډېر کسان يې ووژل.“ (۲۶) سمسون هغه هلک ته وفرمائيل چا چې لاس نيولې روان کړې وو چې، ”ما پرېږده چې په هغه ستنو باندې لاس ولگوم چې په کومو باندې دا کور ولاړ دې. زه په دې باندې تکیه لگول غواړم.“ (۲۷) هغه خدائ د بنځو او سپرو نه ډک وو. پينځه واړه فلسټي بادشاهان هم هلته وو او هلته په چت باندې تقريباً درې زره بنځې او سپرې وو، هغوی کتل چې په سمسون پورې ټوقې کېدلې. (۲۸) سمسون سوال وکړو، ”اې مالکه خدایه پاکه، لږ ما راياډ کړه، خدایه پاکه. زه تا ته سوال کوم چې يو ځل بيا ما له طاقت راکړه، نو چې په دې يو وار د فلسټيانو نه د خپلو دوو سترگو بدل واخلم.“ (۲۹) نو سمسون هغه دوه مينځنۍ سټني ونيولې چې په کومو باندې هغه آبادی ولاړه وه. په دواړو باندې يې يو يو لاس کېښودو (۳۰) او چغه يې کړه، ”پرېږده چې د فلسټيانو سره مړ شم.“ هغه د خپل ټول زور سره ستنو له دیکه ورکړه او هغه بُتخانه په هغه پينځو بادشاهانو او په نورو ټولو کسانو باندې راوغورزېده. سمسون د خپل مرگ په وخت د هغې نه زيات خلق ووژل چې څومره هغه په خپل ژوند کېښې وژلی وو. (۳۱) د هغه وروپه او د هغه د

خاندان نور کسان د هغه لاش وړلو له راغلل. هغه یې واپس یوړو او د صُرعا او اِستال په مینځ کښې د خپل پلار منوحه په قبر کښې یې بنځ کړو. هغه شل کاله د بنی اسرائیلو قاضی وو.

د میکاه بُتان

۱۷ (۱) یو ځل یو سرې وو چې نوم یې میکاه وو، هغه د غرونو په مُلک اِفرائیم کښې اوسېدو. (۲) هغه خپلې مور ته ووئیل، ”کله چې ستا نه هغه یوولس سوه د سپینو زرو سیکې چا پتې کړې، نو ما واورېدل چې تا هغه غل ته ښېرې وکړې. گوره، هغه پېسې ما سره دی او هغه ما اخستې دی.“ د هغه مور ووئیل، ”زما زویه، مالک خدای دې تا له برکت درکړی.“ (۳) هغه پېسې واپس خپلې مور له ورکړې او مور یې ووئیل، ”چې هغه ښېرې زما په زوی باندې ونه لگی زه پخپله دا د سپینو زرو سیکې مالک خدای ته وقف کوم. د لرگی په یوه مجسمه به دا سپین زر وڅېژولې شی. نو داسې به زه دا د سپینو زرو سیکې تا له واپس درکړم.“ (۴) کله یې چې دا واپس خپلې مور له ورکړې نو هغې دوه سوه د سپینو زرو سیکې یوړې او زرگر د لرگی بُت جوړ کړو او سپین زر یې پرې وڅېژول. دا د میکاه په کور کښې کېښودل شول. (۵) د دې سرې یعنی د میکاه یوه بُتخانه وه. هغه څه بُتان او یو مقدس پېش بند جوړ کړو. او خپل یو زوی یې خپل امام مقرر کړو. (۶) په هغه وخت کښې په بنی اسرائیلو کښې یو بادشاه هم نه وو، خلقو هم هغه شان کول چې څه یې خوښه وه. (۷) هم په هغه وخت کښې هلته یو ځوان لیوی وو چې د یهوداه د بیتلحم په ښار کښې اوسېدو. (۸) هغه د بیتلحم نه لاړو چې د اوسېدو دپاره بل ځای ولټوی. د سفر په دوران کښې د اِفرائیم د غرونو په مُلک کښې د میکاه کور ته راغلو. (۹) میکاه د هغه نه تپوس وکړو، ”ته د کوم ځای نه راغلی یې؟“ هغه ورته ووئیل، ”زه یو لیوی یم چې د یهوداه د بیتلحم نه راغلی یم. زه د اوسېدو دپاره یو ځای لټوم.“ (۱۰) میکاه ووئیل، ”ما سره ایسار شه. زما امام او مشیر شه او زه به په

کال کبني لس د سپينو زرو سيکي، جامي او خوراک درکوم.“ (۱۱) هغه حوان ليوي د ميکاه سره اوسېدو ته راضي شو او د هغه د زوي په شان شو. (۱۲) ميکاه هغه خپل امام مقرر کړو او هغه د ميکاه په کور کبني اوسېدو. (۱۳) ميکاه ووئيل، ”اوس چي زما يو ليوي امام شته، نو ما ته پته ده چي مالک خدائ به زما هر کار سم کړي.“

ميکاه او د دان قبيله

۱۸ (۱) په هغه وخت کبني چي د بني اسرائيلو يو بادشاه هم نه وو نو په هغه ورځو کبني د دان قبيلې يوه داسې علاقه لټوله چي دعوي پرې وکړي او قبضه يې کړي ځکه چي د بني اسرائيلو په قبيلو کبني هغوي ته خپله زمکه نه وه ملاو شوې. (۲) نو د دان د قبيلې د ټولو کورنو نه پينځه تکره سړي خوښ کړل. هغوي يې د صرعا او استال ښارونو نه ولېږل او ورته يې ووئيل چي، ”د هغه ملک تحقيق وکړئ او ويې لټوئ.“ کله چي هغوي د غرونو ملک افرائيم ته ورسېدل، نو هغوي د ميکاه په کور کبني ايسار شول. (۳) کله چي هغوي هلته وو، نو هغوي د هغه حوان ليوي په لهجه باندې پوهه شول، نو هغوي ورغلل او تپوس يې ترې نه وکړو، ”ته دلته څه کوې؟ ته دلته چا راوستلې يې؟“ (۴) هغه جواب ورکړو، ”زه د ميکاه سره کار کوم، زه د امام په توگه د هغه سره خدمت کوم او هغه ما له تنخواه راکوي.“ (۵) هغوي هغه ته ووئيل، ”د خدائ پاک نه لږ تپوس وکړه چي مونږ به په خپل سفر کبني کامياب شو او که نه.“ (۶) امام جواب ورکړو، ”په خبر لار شي، ستاسو سفر د مالک خدائ نه منظور شوې دے.“ (۷) نو هغه پينځه سړي روان شول او د لیس ښار ته لاړل. هغوي وليدل چي د هغه خائ خلق د صيدانيانو په شان په امن سره اوسېدل. هغوي امن پسند او غلي خلق وو، د هيچا سره يې هم لانجه نه وه، هغوي سره د ضرورت ټول څيزونه موجود وو. هغوي د صيدانيانو نه ښه لرې اوسېدل او د نورو خلقو سره يې هيڅ لېن دېن نه کولو. (۸) کله چي هغه پينځه سړي صرعا او استال ته راوگرځېدل، نو د دوي خپلوانو د هغوي نه تپوس وکړو چي، ”تاسو

خه وليدل. (٩) هغوى جواب وركړو، ”راځئ چې په ليس حمله وكړو. مونږ هغه ملك وليدو او هغه ډېر ښه وو. دلته هسې مۀ ايسار پرئ. زر شئ. او هغه ملك ونيسئ. (١٠) كله چې تاسو هلته ورسېږئ، نو تاسو به وگورئ چې هغه امن پسند خلق دى. هغه يو لوى ملك دى، او چې خه غواړئ هغه هر خه په كښې شته او خدائ پاك هغه تاسو له دركوى.“ (١١) نو د دان قبيلې شپږ سوه سړى د صرعا او استال نه لارل او د جنگ وسله ورسره وه. (١٢) هغوى لارل او د يهوداه په مغرب په قرئت يعريم كښې يې خېمې ولگولې. نو دا حكه د هغه خائ نوم تر اوسه پورې د ”دان كېمپ“ دى. (١٣) هغوى د هغه خائ نه لارل او د غرونو په ملك افرائيم كښې د ميكاه كور ته راغلل. (١٤) بيا هغه پينځه سړى كوم چې د ليس ملك كتلو له تلى وُو هغوى خپلو ملگرو ته وويل، ”تاسو ته پته وه خه چې هلته په يو كور كښې يوه مجسمه او يو په قالب كښې جوړ شوى بُت دى؟ هلته نور بُتان او مقدس پېش بند هم دى. ستاسو خه خيال دى چې خه وكړو؟“ (١٥) هغوى د ميكاه كور ته لارل، چرته چې هغه خوان ليوى اوسېدو او سلام يې ورباندې واچولو. (١٦) په دې دوران كښې چې د دان كوم شپږ سوه فوجيان چې د جنگ دپاره تيار وُو، هغوى په دروازه كښې ولاړ وُو. (١٧) هغه پينځه جاسوسان سيدها كور ته ننوتل او هغه ټول بُتان او مقدس پېش بند يې واخستلو، په دې دوران كښې امام د شپږ سوو وسله بندو سپرو سره په دروازه كښې ايسار وو. (١٨) كله چې سړى د ميكاه كور ته ننوتل او مقدس څيزونه يې راواخستل، نو امام د هغوى نه تپوس وكړو، ”تاسو خه كوئ؟“ (١٩) هغوى ورته وويل، ”غله شه. چې يوه خبره هم ونۀ كړې. مونږ سره لار شه او زمونږ امام او مشر شه. د يو سړى د خاندان د امام كېدو نه دا ښه نۀ ده خه چې د بنى اسرائيلو د يوې قبيلې امام شې؟“ (٢٠) نو امام په دې باندې ډېر خوشحاله شو او هغه مقدس څيزونه يې واخستل او د هغوى سره لاړو. (٢١) نو هغوى خپل بچى، څاروى او خپل هر خه د ځان نه مخكښې كړل او روان شول. (٢٢) هغوى د هغه كور نه ښه لري مزل كړى وو نو ميكاه خپل گاونډيان راغونډ كړل او د دان په سپرو پسې لارل او ورورسېدل. (٢٣) او هغوى ته يې چغه كړه. د دان سړى راوگرځېدل او د ميكاه نه يې تپوس وكړو، ”خه

چل دے چې دومره ډېر خلق راغونډ شوی یی؟“ (۲۴) میکاه ورته په جواب کښې ووئیل،
 ”مطلب دې څه دے، څه خبره ده؟ ته زما امام بوځې او زما جوړ کړی معبودان اوږې
 او ځې نو نور زما سره څه پاتې کيږی؟“ (۲۵) د دان سپرو ورته ووئیل، ”ستا دپاره به دا
 ښه وی چې نور هیڅ غږ ونه کړې. گڼې دا سپری به غصه شی او حمله به درباندي وکړی
 او بیا به ته او ستا ټول خاندان مړه شی.“ (۲۶) نو هغوی په خپله مخه لاړل. میکاه ته پته
 ولگېده چې د دان سپری په هغوی باندې ډېر زیات تکره دی، نو هغه راوگرځېدو او کور
 ته لاړو. (۲۷-۲۸) کله چې د دان سپرو امام او هغه څیزونه یوږل چې کوم میکاه جوړ
 کړی وو، هغوی لاړل او په ایس یې حمله وکړه، چې کوم امن پسند خلق وو او د جنگ
 دپاره تیار نه وو. هغوی د بیت رحوب په وادی کښې وو او هغوی د دې اوسېدونکی قتل
 کړل او په ښار یې اور بل کړو. داسې هیڅ څوک هم نه وو چې هغوی یې بچ کړی وې،
 ځکه چې ایس د صیدا نه ښه لرې وو او د نورو خلقو سره د هغوی لږن ډېن نه وو. د
 دان قبیلې خلقو هغه ښار بیا جوړ کړو او په هغې کښې اوسېدل. (۲۹) هغوی د دې نوم د
 ایس نه دان ته بدل کړو، دان د هغوی پلار نیکه او د یعقوب زوی وو. (۳۰) د دان خلقو د
 ځان دپاره جوړ شوې بُت ولگول، او د موسیٰ نمسیٰ او د جیرسوم زوی یونتن او د هغه
 زامنو تر هغې پورې د امامانو په توگه خدمت کولو چې جلاوطنی ته بوتلې شول. (۳۱)
 تر کومې پورې چې د خدای پاک کور په سیلا کښې وو نو تر هغه وخته پورې د میکاه
 بُت هلته وو.

یو لیوے او د هغه وینځه

۱۹ (۱) په هغه ورځو کښې د بنی اسرائیلو بادشاه نه وو او یو لیوے چې د افرائیم د
 غرونو په مُلک کښې ډېر لرې اوسېدو، هغه د یهوداه د بیت لحم نه یوه وینځه بوتله چې
 ښځه یې شی. (۲) خو هغه د هغه نه خفه شوه، په بیت لحم کښې واپس د خپل پلار کور
 ته لاړه او څلور میاشتي یې هلته تېرې کړې. (۳) بیا هغه سپری دا فېصله وکړه چې هغې

پسې لار شی او رضا یې کړی چې واپس هغه له راشی. هغه خپل نوکر او دوه خرونه ځان سره بوتلل. نو کله چې هغه هلته ورسېدو نو بنځې هغه د خپل پلار کور ته راوستو او چې سخر هغه ولیدو نو ورته یې ډېر په مینه پخېر راغلی ووئیلو. (۴) د هغه سخر پرې زور واچولو چې ایسار شی، نو هغه درې ورځې هلته پاتې شو. هغوی هلته خوراک څښاک وکړو او درې شپې یې تېرې کړې. (۵) د څلورمې ورځې په سحر هغوی وختی پاڅېدل او د تلو تیارې یې وکړو. خو د بنځې پلار هغه لیوی ته ووئیل، ”وړومبې لږ څه خوړه. چې تازه دم شې نو وروستو به بیا لار شې.“ (۶) نو هغه دواړه سړی کښېناستل او په یو ځای یې خوراک څښاک وکړو. د بنځې پلار بیا هغه ته ووئیل، ”دا به ښه وی چې شپه دلته تېره کړې او خپل زړه خوشحاله کړې.“ (۷) لیوی پاڅېدو چې لار شی، خو د هغه سخر ورته منت وکړو چې ایسار شی، نو هغه یوه بله شپه هم هلته تېره کړه. (۸) په پینځمه ورځ سحر وختی هغه روان شو، خو سخر ورته ووئیل، ”لږ څه خوړه او مازیگر پورې صبر وکړه.“ نو دواړو سړو یو ځای روټی وخوړه. (۹) کله چې هغه سړی، د هغه وینځه او د هغه نوکر یو ځل بیا روان شول، نو سخر ورته ووئیل، ”وگوره، ماښام نزدې دے، په کار دی چې تاسو ټوله شپه پاتې شئ. زر به تیاره شی، دلته پاتې شی او خپل زړه خوشحاله کړئ. سحر د سفر دپاره وختی پاڅئ او خپل کور ته لار شی.“ (۱۰-۱۱) خو هغه سړی نه غوښتل چې بله شپه هم تېره کړی، نو هغه او د هغه وینځه په خپله مخه روان شول، خپل نوکر او دوه کته شوی خرونه هم ورسره و. د ورځې ناوخته وو چې هغوی یبوس یعنی یروشلم ته نزدې راغلل، نو نوکر خپل مالک ته ووئیل، ”دلته به ودرېږو او په دې یبوسی ښار کښې به شپه تېره کړو.“ (۱۲-۱۳) خو نېک یې ووئیل، ”مونږ به په یو داسې ښار کښې نه پاتې کېږو چې د هغه ځای خلق بنی اسرائیل نه وی. مونږ به تېر شو او لږ مخکښې به لار شو او په جبعه یا راما کښې به شپه تېره کړو.“ (۱۴) نو هغوی د یبوس نه تېر شول او په خپله مخه روان و. نمر په پرېوتو وو چې هغوی د بنیامین په علاقه کښې جبعې ته راغلل. (۱۵) هغوی د شپې تېرولو دپاره ورغلل. هغوی ښار ته لاړل او په بازار کښې کښېناستل، خو هیچا د شپې دپاره کور ته بونه تلل.

١٦ خه وخت چي هغوى هلته وُو، نو يو بويا سرے راغلو چي ٿوله ورخ يي په پتو کبني کار کړے وو. په اصل کبني هغه د افرائيم د غرونو د مُلک وو، خو اوس په جبعه کبني اوسېدو. (هلته نور خلق د بنيامين د قبيلې وُو.) ١٧ هغه بويا سړي د بنار په بازار کبني مسافر وليدو او تپوس يي ترې نه وکړو، ”ته د کوم خائ نه راغلي يي؟ او ته چرته خي؟“

١٨ ليوي جواب ورکړو، ”مونږ د يهوداه په بيتلحم کبني وُو او اوس مونږ د افرائيم د غرونو مُلک لرې برخي ته روان يو د کوم نه چي زه راغلي يم. خو داسي هيڅ څوک هم نشته چي مونږ خپل کور ته بوخي، ١٩ زمونږ سره د خپلو خرونو دپاره وابنه او بوس هم شته او داسي زما، زما د بلې بنخي او زما د نوکر دپاره روتي او مے هم شته. ما سره د ضرورت هر يو څيز موجود دے.“ ٢٠ هغه بويا سړي ورته ووييل، ”په خبر راغلي. زه به ستاسو د هر ضرورت خيال ساتم، تاسو په بازار کبني شپه مة تېروئ.“

٢١ نو هغوى يي د خان سره کور ته بوتلل او د هغوى خرونو له يي خوراک ورکړو. بيا هغوى خپلي پبني ووينځلي او روتي يي وخوړه. ٢٢ هغوى خپل زړونه خوشحالول چي د بنار خه بدکاره سړي ناڅاپه د کور نه تاو شول او په دروازه وهلو باندې يي شروع وکړه. هغوى هغه بويا سړي ته ووييل، ”هغه سرے راوباسه چي تا سره کور ته راغلي دے. مونږ د هغه سره حرامکاري کول غواړو.“ ٢٣ خو هغه بويا سرے بهر ورووتلو او ورته يي ووييل، ”نه، زما وروڼو، زه تاسو ته منت کوم چي داسي خراب او بي اخلاقه کار مة کوئ. دا سرے زما مېلمه دے. ٢٤ گورئ، دلته د هغه وينځه او زما لور ده چي واده شوې نه ده. زه به اوس هغوى ستاسو دپاره بهر راوباسم او خه مو چي خوبه وي ورسره يي وکړئ، خو د دې سړي سره داسي بد کار مة کوئ.“ ٢٥ خو هغه سړو د هغه خبره نه منله. نو ليوي خپله وينځه بهر وروپېرله. نو هغوى ورسره په زور زنا وکړه او ټوله شپه يي د هغې بي عزتي وکړه او په سحر کبني يي پرېښودله. ٢٦ د سحر په رڼا کبني هغه بنځه راغله او د هغه بويا سړي د کور په دروازه کبني وغورزېدله، چرته يي چي خاوند وو. د نمر راختلو پورې هغه هلته وه. ٢٧ سحر د هغې خاوند پاڅېدو او کله چي هغه دروازه کولو او کړه چي په خپله مخه لاړ شي، نو هغه د کور په مخکبني خپله

وينځه وليده چې د دروازې په خوله كښې پرته وه او لاسونه يې درشل ته رسېدلي وو. (٢٨) هغه ورته ووئيل، ”پاخه، راځه چې خو.“ خو هغې جواب ورته كړو. نو د هغې لاش يې په خر باندې واچولو او په خپله مخه كور ته روان شو. (٢٩) كله چې هغه ورسېدو، نو هغه كور ته دننه لاړو او چاقو يې راواخستلو. هغه د خپلې وينځې لاش واخستلو، دولس ټوټې يې ترې نه جوړې كړې او يوه يوه ټوټه يې د بني اسرائيلو دولسو قبيلو له ولېرله. (٣٠) هر چا به چې دا وليدل نو وئيل يې، ”د كله نه چې بني اسرائيل د مصر نه راوتلي دي، نو مونږ هيڅكله د داسې كار په حقله نه دي اورېدلي او نه كله داسې كار شوې دى. مونږ به د دې په حقله سوچ وكړو. مونږ ته ووايئ چې څه وكړو؟“

د بني اسرائيلو جنگ دپاره تيارې كول

٢٠ (١) بيا په شمال كښې د دان نه واخله په جنوب كښې تر بيرسبع پورې، هم داسې نمرخاته طرف ته د جلعاد د ملك ټول بني اسرائيل راووتل. قوم د يو تن په شان په مصفاه كښې د مالك خدائ په حضور كښې راغونډ شو. (٢) د بني اسرائيلو د ټولو قبيلو مشران د خدائ پاك د خلقو په دې غونډه كښې حاضر وو او هلته څلور لاکه فوجيان د تورو سره ولاړ وو. (٣) په دې دوران كښې د بنيامين خلق خبر شول چې نور ټول بني اسرائيل په مصفاه كښې راغونډ شوي دي. بني اسرائيلو تپوس وكړو، ”مونږ ته ووايئ چې دا جرم څنگه شوې دى؟“ (٤) د كوم ليوى چې وينځه وژلې شوې وه هغه جواب وركړو، ”زه او زما بله ښځه د بنيامين په علاقه كښې جبعه ته د شپې تېرولو دپاره لاړو. (٥) د جبعې سړى په ما باندې د حملې كولو دپاره راغلل او د كور نه يې گېره واچوله. د هغوى اراده زما قتلول وو، خو هغوى زما د وينځې سره دومره غلط كار وكړو چې مړه شوه. (٦) ما د هغې لاش يوړو، ټوټې ټوټې مې كړو او يوه يوه ټوټه مې د بني اسرائيلو دولسو قبيلو ته ولېرله. دې خلقو په مونږ كښې سپك او شرمناك كار كړې دى. (٧) تاسو ټول بني اسرائيل دلته يئ. نو تاسو فېصله وكړئ چې مونږ له څه كول په

کار دی. ۸ ٔول خلق يو ځائ پاڅېدل او وې وئيل، ”په مونږ کښې به يو کس هم واپس نه ځي که هغه په خېمه کښې اوسېږي او که په کور کښې. ۹ ٔونږ به داسې کار وکړو چې پچه به واچوو او څه سړي به خوښ کړو چې په جبعه باندې حمله وکړي. ۱۰ ٔوني اسرائيلو لسمه برخه سړي به لښکر له خوراک رسوي او نور به لار شي چې د جبعې نه د دې بې شرمه کار بدل واخلې چې هغوي د بني اسرائيل په ملک کښې کړي دے. ۱۱ ٔنو د بني اسرائيلو ټول سړي د دې يو مقصد دپاره راغونډ شول چې په ښار حمله وکړي. ۱۲ ٔد بني اسرائيلو قبيلو د بنيامين ټولې علاقې ته پېغام وړونکي ولېږل چې ووايي، ”دا څومره سخت جرم دے چې ستاسو په ملک کښې شوے دے. ۱۳ ٔنو د جبعه دا بدکاره کسان مونږ ته حواله کړي، چې مونږ يې ووژنو او دا بد عمل د بني اسرائيلو نه لرې کړو.“ خو د بنيامين خلقو خپلو خلقو يعني بني اسرائيلو ته غوږ ونه نيولو. ۱۴ ٔهغوي د بنيامين د ټولو ښارونو نه جبعې ته راغلل چې د نورو بني اسرائيلو سره جنگ وکړي. ۱۵-۱۶ ٔهغوي په هغه ورځ باندې د خپلو ښارونو نه سپړويشت زره وسله بند فوجيان راوغوښتل. د دې نه علاوه، د جبعې اوسېدونکو اووه سوه خاص خوښ شوي کسان هم راغونډ کړل کوم چې گس متي وو. هر يو کس د ليندې په کاني باندې يو وېښته ويشتلے شو او هيڅکله ترې نه نه خطا کېدو. ۱۷ ٔد بنيامين د خلقو نه بغير نورو بني اسرائيلو قبيلو څلور لاکه وسله بند فوجيان راغونډ کړل چې کوم ټول تکړه فوجيان وو.

د بنيامين قبيلې خلاف جنگ

۱۸ ٔبني اسرائيل په بيت ايل کښې د عبادت ځائ ته لارل، هلته هغوي د ځدائ پاک نه تپوس وکړو، ”کومې يوې قبيلې له اول په کار دی چې په بنيامينيانو باندې حمله وکړي؟“ مالک ځدائ ورته وفرمائيل، ”د يهوداه قبيله.“ ۱۹ ٔنو په ورپسې سحر بني اسرائيل روان شول او د جبعې ښار ته نژدې يې خېمې ولگولې. ۲۰ ٔهغوي د بنيامين په لښکر باندې

حملې كولو له لارل او ښار ته مخامخ يې د جنگ دپاره د فوجيانو قطارونه جوړ كړل. (٢١) د بنيامين لښكر د ښار نه بهر راووتلو او د ورځې ختمېدو نه مخكښې هغوى دووشت زره بنى اسرائيلى فوجيان وژلى وو. (٢٢-٢٣) نو بنى اسرائيليان د عبادت ځاى ته لارل او تر مابشامه پورې يې د مالک خدائ په حضور كښې د غم ژړا وكړه. هغوى د هغه نه تپوس وكړو، ”مونږ له په كار دى څه چې مونږ بيا د خپلو وروڼو بنيامينيانو خلاف جنگ له لار شو؟“ مالک خدائ ورته وفرمائيل، ”او.“ نو بنى اسرائيليان زړور شول او د جنگ دپاره يې هم هغه شان قطارونه جوړ كړل لكه څنگه يې چې په مخكښې ورځ باندې جوړ كړى وو. (٢٤) هغوى په دوهم ځل د بنيامين د لښكر خلاف روان شول. (٢٥) بنيامينيان په دوهم ځل د جبعې نه راووتل او په دې ځل هغوى اتلس زره وسله بند بنى اسرائيلى فوجيان ووژل. (٢٦) نو ټول بنى اسرائيل بيتايل ته لارل او د غم ژړا يې وكړه. هغوى هلته د مالک خدائ په حضور كښې كښېناستل او تر مابشامه پورې يې خوراك نه كولو. هغوى د سلامتي نذرانې او څه سوزېدونكې نذرانې مالک خدائ ته پېش كړې. (٢٧-٢٨) د مالک خدائ د لوظ صندوق په هغه ورځو كښې په بيتايل كښې وو او د هارون نمسې، د الى عزر زوى فينحاس د دې مشر وو. خلقو مالک خدائ ته ووئيل، ”مونږ له په كار دى چې د خپلو وروڼو بنيامينيانو سره بيا جنگ له لار شو او كه نه؟“ مالک خدائ ورته وفرمائيل، ”جنگ وكړئ. زه به سبا په هغوى باندې تاسو له فتح دركړم.“ (٢٩) نو بنى اسرائيلو د جبعې نه گېرچاپېره څه فوجيان په پټو ځايونو كښې كښېنول. (٣٠) نو په درېمه ورځ هغوى د بنيامين د لښكر خلاف روان شول او جبعه ته مخامخ يې د جنگ دپاره د فوجيانو صفونه جوړ كړل، لكه څنگه چې يې مخكښې جوړ كړى وو. (٣١) بنيامينيان د جنگ دپاره راووتل او د ښار نه لرې بوتلې شول. هغوى د مخكښې په شان په كولاو مېدان كښې د بيتايل په لاره او د جبعې په لاره د څه بنى اسرائيلو وژل شروع كړل او تقريباً دېرش بنى اسرائيليان يې ووژل. (٣٢) بنيامينيانو ووئيل، ”مونږ هغوى له هم هغه شان شكست وركړو چې څنگه مو مخكښې وركړې وو.“ خو بنى اسرائيلو منصوبه جوړه كړې وه چې هغوى وباسي او په سركونو باندې يې د

بنار نه لرې بوځی. (۳۳) نو کله چې د بنی اسرائیلو غټ لښکر بعل تمر ته ورسېدو نو صفونه یې جوړ کړل. بیا سړی د نمریربواته طرف د جبعه بنار گېرچاپېره د پټو ځایونو نه د جنگ دپاره راووتل. (۳۴) د بنی اسرائیلو لسو زرو تکړه فوجیانو په جبعه حمله وکړه او دا سخت جنگ وو. بنیامینیانو ته پته نه وه چې د هغوی تباهی رانزدې ده. (۳۵) مالک خدای بنی اسرائیلو له د بنیامین په لښکر باندې فتح ورکړه. بنی اسرائیلو په هغه ورځ باندې پینځویش زره او سل دشمنان ووژل چا چې توري راویستلي وې، (۳۶) او بنیامینیانو ته پته ولگېده چې هغوی شکست وخوړو.

بنی اسرائیلو څنگه فتح وموندله

د بنی اسرائیلو اصلی لښکر د بنیامینیانو نه راواپس شوې وو ځکه چې هغوی په هغه سړو باندې اعتبار کولو چې هغوی د جبعې نه گېرچاپېره په پټو ځایونو کېنې کښېنولی وو. (۳۷) دا سړی په منډه منډه جبعې ته لاړل، هغوی په بنار کېنې خواره شول او هلته یې هر یو کس ووژلو. (۳۸) د بنی اسرائیلو اصلی لښکر او په پټو ځایونو کېنې سړو یوه نښه مقرره کړې وه. کله به چې هغوی د لوگی یوه لویه وریځ ولیده چې د بنار نه ختله، (۳۹) نو د جنگ د مېدان بنی اسرائیلیان به راوگرځېدل. تر هغه وخت پورې بنیامینیانو هغه دېرش بنی اسرائیلیان وژلي وو. او هغوی د خپل ځان سره ووئیل، ”بې شکه چې مونږ د مخکښې جنگ په شان هغوی له شکست ورکړو.“ (۴۰) بیا نښه څرگنده شوه، د ټول بنار نه د لوگی د وریځې ختل شروع شول. چې بنیامینیانو په ځان پسې وروستو وکتل نو حېران شول چې د ټول بنار نه لمبې ختلې. (۴۱) نو بنی اسرائیلیان راوگرځېدل او بنیامینیان په وارخطایې آخته شوی وو ځکه چې هغوی ته پته ولگېده چې د هغوی تباهی رانزدې ده. (۴۲) هغوی د بنی اسرائیلو نه په شا لاړل او کولواو مېدان ته یې منډه کړه، خو هغوی تښتېدې نه شول. هغوی د اصلی لښکر او د هغه سړو په مینځ کېنې ونيولې شول کوم چې اوس د بنار نه راوتل او هغوی تباه شول. (۴۳) بنی اسرائیلو دشمنان گېر کړل او بغېر د رکاوټ نه هغوی د جبعه نمرخاته طرف ته یو ځای پورې ورپسې وو او د تگ

په دوران يې هغوى وژل. (٤٤) د بنيامينيانو اتلس زره بڼه فوجيان ووژلې شول. (٤٥) هغه نور راوگرځېدل او د کولانو مېدان په طرف د رمون گټ ته وتښتېدل. د هغوى نه پينځه زره سړي په لاره کښې ووژلې شول. بنى اسرائيل په هغه نورو پسې جدوم ته روان ؤو او دوه زره يې ووژل. (٤٦) په هغه ورځ باندې ټول پينځو زره بنيامينيان ووژلې شول چې ټول تکړه فوجيان ؤو. (٤٧) خو شپږ سوه سړي صحرا ته وتښتېدل او چې د رمون گټ ته ورسېدل نو هلته څلور مياشتې پاتې شول. (٤٨) بنى اسرائيليان هغه پاتې شوو بنيامينيانو پسې راواپس شول او ټول سړي، ښځې، ماشومان او داسې ځناور يې هم ووژل. هغوى په هغه علاقه کښې هر يو ښار وسوزولو.

د بنيامين قبيلې دپاره ښځې

٢١ (١) کله چې بنى اسرائيليان په مصفاه کښې راغونډ شوي ؤو، نو هغوى د مالک خدائ سره دا پوخ لوظ کړې وو چې، ”زمونږ يو کس به هم يو بنيامينى له خپله لور نه ورکوي.“ (٢) نو اوس د بنى اسرائيلو خلق بيتايل ته لارل او هلته تر ماشامه پورې د خدائ پاک په حضور کښې ناست ؤو. هغوى په چغو چغو او د ډېر فریاد سره ژړا وکړه، (٣) ”اے مالک خدایه، د بنى اسرائيلو خدایه پاکه، داسې ولې وشول؟ د بنيامين قبيله ولې د بنى اسرائيلو نه ورکېږي؟“ (٤) بل سحر وختى خلقو هلته يو قربان گاه جوړه کړه او د سلامتې نذرانې او سوزېدونکې نذرانې يې پېش کړې. (٥) هغوى تپوس وکړو، ”د بنى اسرائيلو د ټولو قبيلو نه داسې يوه قبيله شته چې په مصفاه کښې د مالک خدائ په حضور کښې غونډې له نه وى تلې؟“ هغوى پوخ قسم کړې وو چې هر څوک مصفاه له نه وى تلې نو هغه به وژلې شى. (٦) بنى اسرائيل په خپلو ورونيو بنيامينيانو باندې خفه ؤو او وې وئيل، ”نن د بنى اسرائيلو نه يوه قبيله جدا شوه. (٧) مونږ څه وکړو چې د بنيامين کوم سړى پاتې دى چې هغوى له د ښځو بندوبست وکړو؟ مونږ د مالک خدائ سره پوخ لوظ کړې دے چې مونږ به هغوى له خپلې لويه نه ورکوي.“ (٨) کله چې

هغوی تپوس وکړو چې د بنی اسرائیلو په قبیلو کښې کۀ داسې یوه قبيله وی چې هغه په مصفاه کښې غونډې ته نۀ وی تلې، نو هغوی ته پته ولگېده چې د جلعاد د یبیس یو کس هم هلته نۀ وو، (۹) کله چې د خلقو حاضرې اخستلې شوه نو د یبیس یو کس هم نۀ وو. (۱۰) نو غونډې خپل دولس زره تکړه سړی د دې حکم سره ولېږل، ”لار شئ او په یبیس کښې سره د بنخو او ماشومانو هر یو کس ووژنئ. (۱۱) ټول نران ووژنئ او هغه ټولې ښځې هم ووژنئ چې د سړی سره ځملاستلې وی.“ (۱۲) د یبیس په خلقو کښې هغوی څلور سوه داسې پېغلې پیدا کړې چې د چا لاس هم ورته نۀ ورسېدلې، نو هغوی یې په سیلا کښې کېمپ ته راوستلې، کوم چې د کنعان په ملک کښې دے. (۱۳) بیا ټولې غونډې بنیامینیانو ته دا خبر ولېږلو کوم چې د رمون گټ سره و او د روغې دپاره جرگه یې ورولېږله. (۱۴) بنیامینیان واپس راغلل او نورو بنی اسرائیلو هغوی له د یبیس جینکې ورکړې کومې چې وژلې شوې نۀ وې خو دا د هغوی دپاره کافی نۀ وې. (۱۵) خلق په بنیامینیانو باندې خفه و او ځکه چې مالک خدای د بنی اسرائیلو د قبیلو اتحاد مات کړے وو. (۱۶) نو د غونډې مشرانو ووئیل، ”د بنیامین په قبيله کښې نورې ښځې نشته، کوم سړی چې پاتې دی نو د هغوی دپاره د بنخو بندوبست څنگه وکړو؟ (۱۷) داسې دې بېخی ونۀ شی چې د بنی اسرائیلو د دولسو قبیلو نه یوه ختمه شی. مونږ له داسې څۀ طریقه لټول په کار دی چې د بنیامین قبيله ژوندی پاتې شی، (۱۸) خو مونږ دا اجازت نه شو ورکولے چې زمونږ لونه واده کړی، ځکه چې مونږ په هغه کس باندې لعنت وئیلے دے چې یو بنیامینی له اجازت ورکړی چې زمونږ د لوڼو نه یوه واده کړی.“ (۱۹) بیا هغوی ووئیل، ”په سیلا کښې د مالک خدای کلنی مېله زر راروانه ده.“ د بیت ایل شمال او د لیونه جنوب طرف ته او د بیت ایل او شکم په مینخ کښې چې کومه لار ده او نمرخاته طرف ته سیلا دے. (۲۰) هغوی بنیامینیانو ته ووئیل، ”لار شئ او د انګورو په باغونو کښې پټ شئ (۲۱) او وګورئ، کله چې په مېله کښې د سیلا جینکې ګډېدو له راوځی نو تاسو د انګورو باغونو نه راوځئ. نو تاسو هر یو کس یوه یوه ښځه د هغوی نه په زور راوښئ او د بنیامین علاقې ته یې د ځان سره بوځئ. (۲۲) کۀ د هغوی

پلاران يا ورونه مونږ له راشي او اعتراض وكړي، نو مونږ به ورته ووايو چې د هغوى سره بښگړه وكړئ او هغوى دې ستاسو لويه د ځان دپاره وساتي، ځكه چې مونږ ته په جنگ كښې د ټولو سړو دپاره بښې نه دى ملاو شوې. او چې تاسو خپلې لويه هغوى له نه دى وركړې نو په دې وجه تاسو گناهگار نه يئ.“ (٢٣) بنيامينيانو هم داسې وكړل، د هغوى هر يو كس د هغه بښو نه يوه يوه بښه خوښه كړه كومې چې په سيلا كښې گډېدې او بو يې تلې. بيا هغوى واپس خپلې علاقې ته لاړل، خپل بښارونه يې دوباره جوړ كړل او هلته اوسېدل. (٢٤) هم په هغه وخت باقى بنى اسرائيل روان شول او هر يو واپس خپلې قبيلې، خپل خاندان او خپل جائيداد له لاړو. (٢٥) په هغه وخت كښې د بنى اسرائيلو بادشاه نه وو. هر چا هم هغه شان كار كولو چې څنگه يې خوښه وه.